

A P R O A P E L E

111 Psalmi și alte poeme

*Coordonator:
Eugen Georgescu*

EUGEN DORCESCU

A P R O A P E L E

111 Psalmi și alte poeme

Ediție critică
de Mirela-Ioana Dorcescu

Postfață
de Florin-Corneliu Popovici

Editura *urostampa*

Timișoara, 2022

© Eugen Dorcescu și Mirela-Ioana Dorcescu, 2022.

Coperta I: Poeme de Eugen Dorcescu. Manuscrise.

După o fotografie de Mirela-Ioana Dorcescu.

Coperta a IV-a: Eugen Dorcescu, în 18 martie 2022,

la aniversare, în Biserica Ortodoxă din Piața Dacia, Timișoara.

Fotografie de Anișoara-Violeta Cîra.

Coperta: Mihaela Gruber.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DORCESCU, EUGEN

Aproapele : 111 Psalmi și alte poeme / Eugen Dorcescu ;
ed. critică de Mirela-Ioana Dorcescu ; postf. de Florin-Corneliu
Popovici. - Timișoara : Eurostampa, 2022
ISBN 978-606-32-1177-5

I. Dorcescu, Mirela-Ioana (ed.)

II. Popovici, Florin-Corneliu (postf.)

821.135.1

Editura Eurostampa

Timișoara, Bd. Revoluției din 1989 nr. 26

Tel.: 0256-204816

edituraeurostampa@gmail.com

office@eurostampa.ro

www.eurostampa.ro

Tipărit la Eurostampa

Părintelui Mitropolit
BARTOLOMEU VALERIU ANANIA.
In memoriam.

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Acest volum, ce cuprinde poeme din manuscrisele olografe dorcesciene, mai exact din dosarul 18 (1992-2000), a fost realizat în Săptămâna luminată a anului 2022, începând de miercuri, 27.04, până duminică, 01.05. Eugen Dorcescu a interpretat acest interval fast drept „o binecuvântare divină” pentru „cântecul său de lebedă”. Am fost de acord, în măsura în care, în raport cu eternitatea, orice performanță artistică este privită drept miracol într-o existență efemeră, dar cu șanse la o posteritate îndelungată. Conștient de valoarea sa, Eugen Dorcescu a dat mereu o mână de ajutor istoriei literare și eventualilor săi exegeți, probând o generoasă disponibilitate de a colabora cu cei ce se interesează/ se vor interesa de opera sa. De pildă, și-a datat fiecare manuscris și l-a semnat, astfel încât, în cazul de față, atât selecția de poeme, cât și structurarea propriu-zisă a cărții au beneficiat de rigoarea cronologiei redactate de autor.

Intitulat *Aproapele (111 Psalmi și alte poeme)*, volumul dezvăluie, prin metafora-simbol a *aproapelui*,

plurivalența semantică a acestui adverb substantivizat, care se încarcă de sens pe parcursul discursului, desemnând finalmente nu semenul, ci pe Însuși Dumnezeu, Aproapele Poetului. În contrast, subtitlul este mono-semantic. El relevă sfera tematică a textelor din cuprins, punând accentul pe specia dominantă, *Psalmul*, și pe numărul simbolic al textelor ce se încadrează în acest gen discursiv, definit de comunicarea eului liric cu Divinitatea: 111, adică de 3 ori cifra omului în picioare, *axis mundi*, aspirând spre Cel de Sus, Dumnezeu unic și treimic. Așadar, titlul anunță că acest eveniment editorial se înscrie pe coordonata axială a liricii dorcesciene, propunându-și să oglindească profunda, permanenta și fecunda legătură dintre eul creator și Creatorul absolut. Noutatea este aceea că Eugen Dorcescu se află, de această dată, în postura de psalmist. Își croiește un nou drum pe calea aleasă dintru început, și anume cea de slujitor al Cuvântului.

Geneza volumului are o poveste asemănătoare celei a *Jurnalului* dorcescian, rămas în manuscris până de curând, când o selecție de texte a fost publicată în cărțile, intens frecventate și excepțional comentate, ale lui Eugen Dorcescu: *Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal (1991-1998)* și *Adam. Pagini de jurnal (2000-2010)*, ambele apărute la Editura Mirton din Timișoara în 2020.

În primul rând, aceste texte poetice de factură religioasă au fost scrise în perioada de după definitivarea

Psalmilor în versuri și înainte de colaborarea Poetului la editarea *Bibliei sau Sfintei Scripturi* (București, 2001), versiune diortosită după *Septuaginta* de Bartolomeu Valeriu Anania, înaltă față bisericească și mare cărturar român, căruia, de altfel, i se dedică, *in memoriam*, volumul de acum. Prin urmare, au fost create în același deceniu în care Eugen Dorcescu își elabora *Jurnalul*, această sincronie motivând și câteva note din aparatul critic al prezentei lucrări.

În al doilea rând, între lectura, urmată de culegerea de manuscrise, și redactarea cărților a fost nevoie de o abilă muncă de lămurire a autorului, foarte rezervat în privința oportunității de a face publice gânduri, trăiri, atitudini, opțiuni existențiale de demult. Eugen Dorcescu era convins că, dacă poemele din manuscrise ar fi meritat atenție, ar fi fost incluse în cărțile sale de până acum. Nu m-a oprit, totuși, să le transcriu și să rețin din ele exemple pentru corpusul cărții mele despre metaforă, la care încă lucrez. Dar refuza publicarea lor, pe motiv că nu au forța și estetica poemelor sale deja publicate. „Sunt psalmi...” a fost enunțul magic. Acesta l-a făcut curios. Mi-a cerut să-i citesc din cele unsprezece fișiere în care introdusesem transcrierea poemelor inedite. Și miercuri seara, texte vechi (unele, de 30 de ani, cele mai noi, de 22 de ani!) au reajuns la psalmist cu vocea mea. Psalmii aveau fluentă, muzicalitate, varietate, în lectură interveneau adeseori stră-

pungeri de emoție, vedeam pe chipul Poetului uimire, încordare, tensiunea, tot mai mare, plana copleșitoare asupra camerei noastre de lucru. Simțeam că se naște o carte... Ceea ce s-a și întâmplat.

În oglindă cu *Biblicele* (ediția I, 2003, Editura Marineasa din Timișoara; ediția a II-a, 2021, Editura Eurostampa din Timișoara), *Aproapele* are trei părți: cuprinde o secțiune de 111 Psalmi, flancați de un prolog și un epilog; alta, de poeme de factură spirituală, publicate recent; iar secțiunea a treia revine unui discurs omagial semnat de Florin-Corneliu Popovici. Deosebirea constă în atașarea unei biobibliografii a autorului și a unor anexe ilustrative.

Subliniem că, în *Aproapele (111 Psalmi și alte poeme)*, toți *Psalmii* sunt ai lui Eugen Dorcescu. Strigătul său către Dumnezeu este rugăciunea cu care se identifică Poetul.

MIRELA-IOANA DORCESCU

„Nu voi muri,
ci voi fi viu
și voi povesti
lucrurile
Domnului”.

(Psalmul 117, 17)

PSALMII

Prolog

*Sunt ancorat pe viață-n suferință,
Cu un otgon teribil, nevăzut.
Vrea oare să mă scoată renăscut
Divinul braț din marea de căință?*

*Lovește-o apă neagră-n pupă,-n proră,
Izbește vântul turbure-n catarg.
Învăț ce-nseamnă-a nu te-afla în larg
Nanicând. Și-nvăț cum chinul te devoră.*

*Și zi, și noapte, clipă după clipă,
Pas după pas, oriunde și oricând,
Un spectru-mi stăpânește orice gând
Și-n hăurile sufletului țipă.*

*Mi-e mare spaima, pe cât sunt de mic,
Fiindcă intru-n cosmos prin durere.
Știu cine sunt și știu ce mi se cere,
Dar nu-ntrevăd nimic, nimic, nimic.*

(20.10.1992)

1

Umblând doar printre cele revelate
Și cele-adânc ascunse ignorând*,
Rămâi ce ești: Făptură de pământ,
Mai crudă și mai tragică-ntre toate!

Te macină-ndoiala, deprimarea.
Și crima, și minciuna. Gândul tău
Hrănește doar pornirea către rău.
Și te-nconjoară spaimetele, ca marea.

Un val în râu, un fir de iarbă verde:
Așa ai fost și ești dintru-nceput.
O, blestemat să fii că te-ai pierdut!
Și lăudat Acel ce nu te pierde!

(15.03.1992)

* Cf. *Deuteronomul* 29, 29: „Cele ascunse sunt ale Domnului Dumnezeuului nostru, iar cele descoperite sunt ale noastre și ale fiilor noștri pe veci, ca să plinim toate cuvintele legii acesteia”.

2

Yah Elohim, o simt, m-ai exilat
În suferință. Duhul Tău îmi spune:
„Destul ai rătăcit în lung și-n lat.
Oprește-te acum! Și te supune!”

Eu? Nu-s nimic. Aștept și mă supun.
Rămân unde m-ai pus și dau târcoale,
Ca o incertă umbră de lăstun,
Peste genunea Parusiei Tale.

Și-aceasta-i fericire. Dar altcum.
Cu nimeni nu mai semăn. Nici cu mine.
Sunt frânt, ca o cetate în ruine.
Și curg spre El și ceruri, ca un fuior de fum.

(05.12.1992)

3

Ne-apropiem treptat de primăvară,
Ca de-un liman dorit, ca de-un ostrov.
Cu pomi de-argint, cu flori și păsări mov,
Într-un miraj de suflete ce zboară.

De unde știu tablourile-aceste?
Căci toate primăverile ne-au fost
Urâte, dezlânate, fără rost.
Vai, noi o știm pe-aceea ce nu este.

Și totuși, amintirea nu ne minte.
Am fost cândva acolo și-am văzut.
Am fost mai înainte de-nceput,
De ființa noastră însăși mai 'nainte.

Orbecăim acum. În căutarea
A ceea ce, desigur, vom găsi.
Scurtează-ne această cruntă zi,
Yah Elohim! Retează-ne cărarea!

(14.02.1993)

4

S-a scurs un an de-atunci? Aproape-un an,
Cernut domol, grăunte cu grăunte.
Și-n vălmășagul pulberii mărunte,
Te-am căutat mereu, ca-ntr-un ocean.

Te-am căutat și Te-am găsit ades
Și Te-am pierdut din nou în căutare.
Dar Ți-am simțit puterea ziditoare,
În sufletu-mi zdrobit și recules.

Un an s-a dus. Un altul reînvie,
Din timpul cât de viu, atât de mort.
Dar Tu ești viu în veci. Și viu Te port
În nesfârșita ființei agonie.

O primăvară tulbure îmi sapă,
Cu lăncezeala ei, și gând, și vis.
Tu, ce m-ai scos o dată din abis,
Nu mă uita, Yah Elohim, mă scapă!

(12.03.1993)

E martie. Adie în copaci
 Un vânt sărac și umed. Plouă blând.
 Tu suflete, din lanțul de pământ,
 Din lanțurile vremii te desfaci.

Nădăjduiesc și-am tot nădăjduit
 Ori flacăra din drumul spre Damasc*,
 Spre-a fi stare iarăși să mă nasc,
 Ori susurul acela negrăit.

Probabil așteptarea mi-o auzi,
 De mă-mpresoară-un vuiet cald și lin.
 Și eu te-aud. Teribil și divin.
 Cum Te-auzise David peste duzi**.

(18.03.1993)

* *Faptele Sfinților Apostoli 9, 3-5*: „Dar pe când călătorea el și se apropia de Damasc, o lumină din cer, ca de fulger, l-a învăluit deodată./ Și, căzând la pământ, a auzit un glas, zicându-i: Saule, Saule, de ce Mă prigonești?/ Iar el a zis: Cine ești, Doamne? Și Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești. Greu îți este să izbești cu piciorul în țepușă”.

** Cf. *2 Samuel 5, 24*: „Când vei auzi un vuiet de pași în vârfurile duzilor, atunci să te grăbești, căci Domnul merge înaintea ta ca să bată oștirea Filistenilor”.

6

Învierea din morți
ne-nfioară, oricât
am fi de lumești, de
netoți,
de roboți.
Îi înfioară, mai cu seamă, pe cei
care știu,
nu cu mintea, ci cu sinele viu,
că trăim
și tânjim.
Și murim.

Ia o frunză în palmă și vezi
cum se sting, sub culorile zilei,
vinișoarele-i verzi,
cum tu însuți, pe, minuscule,
traseele lor,
te strecuri, tot mai blând, mai subțire,
până pier, până mor.
Și tu mori. Vrei, nu vrei.
Mori și tu, ca și frunza ce cade-n
genunile ei.
Mori și tu. Ai să vezi
cât de greu vei purta învelișul
de foc sau pământ.
Și cât de ușor înviezi.

(06.10.1995)

7

Îmbătrânesc zi de zi. Mi se
pare
că sunt tot mai aproape de lună, tot
mai departe de soare.
Din râu mă privesc pietrișuri
bătrâne, cărunte.
Sunt tot mai departe de mare, tot
mai aproape de munte.
Adă-mă, Doamne, pe muntele Tău,
lângă norul*
ce-și desfășoară în jurul pantelor repezi
fuiorul,
adă-mă dincolo, să fiu viu în
sfârșit, să rămână,
jos, printre iarbă, și oameni, și flori,
pumnul – ce-am fost – de țărână.
(28.09.1996)

* *Ieșirea 16, 24*: „Slava Domnului s-a pogorât pe Muntele Sinai și l-a acoperit norul șase zile, iar în ziua a șaptea a strigat Domnul pe Moise din mijlocul norului”.

8

Mă îndrept spre altarele
Tale.
Ochii mei – două izvoare de jale.
Sufletul meu, sufletul meu,
cum să-l închipui?
El n-are chip. Poate
chipul Tău este chipu-i.
De aceea, în sine-mi,
e-o mare informă de cuvinte nespuse,
ca niște
cadavre de inimi.
Nu le rostesc, nu le plâng,
le las nespuse, răpuse.
Tăcându-le adânc, tot mai adânc,
poate dau de urmele Tale, Iisuse.
(02.10.1996)

Sunt mai liber
acum
decât firul de pulbere,
decât firul de fum,
sunt mai liber
decât însumi eram,
demult, prea demult, când priveam,
prunc fiind,
fulgii liberi la geam.
N-am orar, n-am stăpân.
Lumea-și leagănă trupul departe,
între viață și moarte,
ca un șir de căruțe cu fân.
Trupul tăiat, retezat, stivuit,
zi de zi, de al nopții
cuțit.
Pe când eu
stau pe pajiștea tânără, în
otava cerească. Mereu.
Eu – nimicul, eu,
visul,
eu, paraclisul
lui Dumnezeu.

(06.11.1996)

10

Aș dori să visez că înot,
în fluviul Tău sfânt. Că nu pot
(nici nu vreau) să-nțeleg, să socot
ce se-ntâmplă cu infimul grăunte
sau cu marele munte,
sau cu marele tot.
Să înot și atât.
Să nu-mi pară cuprinsul nici
frumos, nici urât,
să nu-mi pară nici bine, nici
rău
că mă aflu în inima chiar a
Edenului Tău.
Să nu-ntreb, să nu știu
dacă-s mort, dacă-s viu,
să simt numai cum curg
dinspre mine-nspre Tine, ca
un râu în amurg.

Eu să curg și tot eu să
înot,
pe sub frunze de lotus,
unde-și află culcuș
*Behemoth**

(21.09.1997)

* Ebr. *Behemoth*, בְּהֵמוֹת (pluralul augmentativ al lui *behemah* „fiară”), animal terestru monstruos, invocat, în *Cartea lui Iov* 40, 15-24, împreună cu *Leviatanul*, לִוְיָטָן, „încolăcit, răsucit, șarpe care fuge, șarpe încolăcit” (*Cartea lui Iov* 41, 1-10; *Isaia* 27, 1), monstru acvatic, marin: crocodil, balenă. *Behemoth* este asociat cu *Hipopotamul* (uneori și cu *Elefantul*).

11

Răsare soarele.
Moartea-și potrivește, grijulie,
cântarele.
Viața, de-asemeni, alege
vietățile-ntregi, dintre cele
betege.
Toate le ține în mână
Cel ce-a făcut pe Adam din
țărână.
Toate-s gândite, croite cu dreaptă
măsură.
Chiar și cafeaua cu zaț. Chiar
și felia – ce mestec – de zgură.
(28.09.1997)

12

M-așez în amintire ca-n sicriu.
Deși – din câte cred – sunt încă viu,
Deși mă roade-n nopți de insomnie
Acea sinistră claustrofobie.

Dar amintirea-i spațiu nesfârșit.
Totu-i schimbat și totu-i neclintit.
Eu însumi, cel de-acum, acolo sunt
Ca apa revărsată pe pământ.

Adică o substanță pură, grea,
Dar care nu se poate aduna*.

(28.09.1997)

* Cf. 2 Regi 14, 14. Vezi și Eugen Dorcescu, *Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal (1991-1998)*, Editura Mirton, Timișoara, 2020, p. 23.

13

Mai avem vreo nădejde?
Iată, timpul, clipă cu clipă,
descrește.
Iată, vin la-ntruniri, ca-n niște
săli de disecții,
roiuri de spectre. Recolta
unei prea timpurii resurecții.
Între o vreme și alta,
toamna, rece, tăioasă,
își împlântă, răsând, fără scrupule, dalta.
Și ne lasă, pe veci, lângă lama, ce-i
chiar în sufletul nostru înfiptă.
Noi zăcem. Și noi plângem
peste propria criptă.

(29.09.1997)

14

Frumoasă și castă,
dimineața adastă
prima rază, primul pas,
primul gând.
Și devine, deodată, o făptură de
rând.
Nu te mai vreau, nouă zi!
Ești o zi
pângărită, mânjită cu erori, scârnavii.
Mi se pare cumplit că nu pot
din belciugele tale să mă smulg,
să mă scot,
că nu pot, ca Avram, să mă rup
de-amintiri, de rudenii*, chiar de
propriu-mi trup.
Că nu pot părăsi straiul meu
omenesc.
Chinul cel mai cumplit unul e:
că trăiesc.
(05.10.1997)

* Cf. *Geneza 12, 1.*

Un copil e-o ființă
aparte.
El nu crede – ca mine, ca tine –
că totul sfârșește prin moarte.
El nu știe că-i om muritor.
Universul întreg, pentru el, e și
blând, și frumos, și ușor.
Or, el are dreptate.
Nu spre moarte suntem, ci spre
eternitate.
Doar atunci când, crescând, am
greșit,
doar atunci, ca Adam*,
am aflat. Și-am murit.
(06.10.1997)

* Cf. *Geneza 2, 17*: „Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!” Ebr. *Moth tamuth* „Murind, vei muri!” Cea dintâi menționare a morții în *Biblie*. Vezi și Eugen Dorcescu, *Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal (1991-1998)*, Editura Mirton, Timișoara, 2020, p. 23.

16

Dincolo, sper,
nu e pământ, nu e cer,
nu sunt păduri și nici mări,
nu sunt amiezi, înserări.
Nici anotimpuri nu sunt,
nici vietăți de pământ,
flori, grâne date în spic...
Dincolo nu e nimic.

Doar o troiță de vid,
în care, ca-n beznă, mă-nchid.

Dar, oricât aș vrea,
cum să știu?
Sunt încă prea viu, mult prea viu,
iar toamna-și aruncă pe-alei
de-a valma cadavrele ei.
Sunt viu și puternic. Și rău.
Strivit de-al ororii călău,
de umerii lui, mult prea grei.
Desfă-mă Tu, rogu-Te, cu sfintele-Ți chei.
Hai, ia-mă! Nici Tu nu mă vrei?

(09.10.1997)

În dimineața de noiembrie,
 rece, senină,
 ne-am trezit inundați de-un
 miraj de lumină.
 O lumină lichidă, neapropiată*,
 secretă,
 care ne șoptea, parcă, lăuntric,
 că se perpetuează, că se repetă.
 Transfigurați, cu ființa noastră
 sordidă,
 ne-am târât în văzduh, din a
 nopții firidă.
 Resimțindu-ne nimicnicia, căderea și
 vidul.
 Vai nouă! Lumina aceasta sângerie-i
 lichidul
 ce curge, ce va curge, ce-a curs
 – cum s-a spus –
 din coasta străpunsă, de-a pururi,
 în slavă, a Domnului nostru Iisus**.

(05.11.1997)

* *I Timotei 6, 15-16*: „... Împăratul împăraților și Domnul domnilor,/ Cel ce singur are nemurire și locuiește întru lumină neapropiată...”

** Cf. *Ioan 19, 34*: „Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă”. Ostașul se numea Caius Longinus, era centurion și s-a convertit, imediat după fapta sa, la creștinism.

Înconjurat de vaiere și vânt,
Sunt singur între boltă și pământ.
Și-asemeni mie-i singur fiecare.
Nimic nu-i nou, nimic nu-i vechi sub soare.

Își lasă-n vreme ghearele și dinții
Această chintesență-a suferinței.
Omul de lut, ce într-o clipă-i iară
Țărână fantomatică, ușoară.

Adună-ne! Ajută-ne! Te-ndură
De nesfârșita inimii tortură.
Căci, dănțuind pe jalnica-i estradă,
Ca însuși să se-audă, să se vadă,
Omul de lut se-ntreabă, zi de zi:
„A fi sau nu? A fi sau a nu fi?”
Într-un discurs zadarnic, obsesiv.
Ci vino, Elohim, nu zăbovi
Și pune capăt brusc, definitiv,
Cumplitului supliciu de-a trăi.

(02.10.1998)

19

Ploaia de-octombrie
a umplut fereastra cu flori.
Ploaie nocturnă și neagră,
cum plouă în vis, uneori.
Florile ploii se sting și se-aprind,
sub tirul razelor ce
trec pe bulevard, vâjâind.
Stranie, impenetrabilă
inexistență!
Nimicul are culoare, volum,
are umiditate, are cadență,
nimicul contemplă, nimicul
ascultă, nimicul pare a
fi, poate chiar este.
Nimicul din care dispar, pe
rând, lunecând în abis, câte o frunză,
câte o zi, câte un om,
câte-o poveste...
Pulsul divin:
Cele ce par
răsar și
dispar, în
Cel care este.

(02.10.1998)

20

Toamna hidoasă, toamna descărnată
Ne vede putreziți și putrezind.
Mișcându-și calm cuțitele de-argint,
Ne taie-ncet, bucată cu bucată.

Pasteluri, nostalgii autumnale?
N-au nici temei și nici n-ar folosi.
Reminiscente triste, nerozii,
Ce mai palpită, pal, în manuale.

Din răsărit și până la apus
Întinde cerul lespedeza lui sumbră.
Un înger crud, nimicitor, și-a pus
Deasupra lumii palma lui de umbră.

(02.10.1998)

21

Doamne Iisuse Hristoase,
primește smeritele mele
prinoase,
pe care
le aduc, tremurând, la
altare.
Ce nume are prinosul?
Nu are.
E ceva nenumit, dar pe
care îl știu (și îl
simt în adânc) pentru
Tine.
Într-atât e al meu,
întrucât Ție doar aparține.
Ceva ce-am purtat, de
la naștere încă, și
chiar mai-nainte.
Și-apoi, viața-ntregă,
am încercat să Ți-l
spun,
prin abia șoptitele mele cuvinte.

(02.10.1998)

22

Mă lasă singur Domnul câteodată.
Spre-a mă-ncerca încet, încet, încet...
Și astfel lunec lin către schelet,
Despovărat de carnea-mi blestemată.

Mai singur sunt când pun singurătatea
Pe seama mea, și nu pe seama Lui.
Atunci m-abandonează nimănuși,
Spre-a-mi devora-n neant anxietatea.

Apoi, din nou, adună și desparte
Fărâma mea de spirit și de lut.
Și, pentru-o clipă, gust, ca la-nceput,
Aromele Edenului, deșarte...

(03.10.1998)

23

Eram și tânăr. Poate și frumos.
Eram... Eram... Eram. Dar ce folos?
Dacă-aș porni de la-nceput, aș ști,
că spre-a trăi nu trebuie-a trăi.
Acum nu sunt nici tânăr,
nici bătrân.
Dacă ceva rămâne,
poate și eu rămân,
nici tânăr, nici bătrân
și nici adult –,
ci o esență, cum am
fost demult.
(04.10.1998)

24

Doamne, din înălțime,
fie-Ți milă de
mine.

Sunt un ghem viermănos
de păcate,
un cuiabar de aspide,
un gheizer de porniri
vinovate.

Dar și-un bold de
durere.

O durere intensă, un
dor, ce Te cheamă, Te
cere.

Ia-mă de mână!

Du-mă Tu,
numai Tu, la cereasca
fântână,
palma Ta spre
izvornița Duhului să mă
ia, să m-apelece.

Să m-afunde-n celestul
botez. Să mă-nece...

(06.10.1998)

Doamne Iisuse,
toate le-am spus, toate
sunt spuse, răs-spuse.
Numai cu Tine
sufletul meu, oricât ar
vorbi, nu află-ndeajunse
suspine.

Cuvintele pier. Gândul
însuși se pierde,
ca bruma, ca roua,
în zori, peste pajiștea
verde.

Ființa nu află limbaj,
inima însăși răsufletu-și
ține.

Cum să Te chem? Cum
să m-auzi?

Ia-mă la Tine!

(06.10.1998)

Dacă-aș fi singur
cu-adevărat,
n-aș avea simțământul
acesta ciudat
că – deși alungat și
străin –
nu-s desprins, ci
aparțin.
Lumea, în jur, e-o imensă
tenebră,
un vârtej, o confuzie, o
mulțime cuprinsă de febră,
în care
deși slab, nimicit, mă
simt fraged și tare.
Nu întreg. Căci pe oasele
mele
zac, putrefacte, ale cărnii
mărgele,
nu întreg și sperând că
acele – vai, atât de rare! –
lumine
din inima mea sunt o
parte din Tine.

(06.10.1998)

S-a creat un clivaj
între mine și obștescul limbaj.
Îl percep, îl ascult,
dar, de fapt, nu-l pricep, l-am uitat,
dintotdeauna, de mult.
Când, la rându-mi,
vorbesc,
mă transfer în
registrul firesc
pentru-o bucată de
timp,
apoi plec și, în
sine-mi,
îl schimb.
Atunci iarăși pot fi
în solarele spații pustii,
ascultând, ca pe-un
susur, în al eului hău,
drumul Tău, glasul
Tău, Duhul Tău*...
(08.10.1998)

* Cf. *3 Regi 19, 12*: „După cutremur va fi foc, dar nici în foc nu va fi Domnul. Iar după foc va fi adiere de vânt lin și acolo va fi Domnul”.

În dimineața ireală,
himerică
(fiindcă a mai fost, fiindcă e, fiindcă iarăși
va fi),
ne-ndreptăm spre biserică.
Prezența Celui Veșnic
e-n toate.
Mai cu seamă în suflet. Spre suflet,
fulgerul Domnului
multe și
grele-nvelișuri străbate.
Cel Etern ne primește,
Cel Etern ne așterne,
pentru genunchii
inimii noastre*,
lespezi eterne.
(09.10.1998)

* Vezi *Rugăciunea regelui Manase 1, 11*. Cf. și Eugen Dorcescu, *Biblice*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021, p. 239-242.

29

Toamna aduce
prin parcuri, pe străzi,
simulacre de cruce.
Spune și tu: ce fericire!
Strada și parcul,
lumea întreagă
e-o mănăstire.
Nu suferim.
Nu ne-amintim
de viață, de moarte.
Doar atât: ne aflăm
nesfârșit de departe.
Am ajuns – în ce fel? –
undeva, unde nu-s
nici durerile noastre,
nici bucuriile noastre.
Numai Domnul Iisus.

(09.10.1998)

30

Știu: voi
muri uitat și sărac,
un ascet învelit în
pânză de sac.
Implorând, până-n
ultima clipă,
să mă-nvăluie-n umbra-I
divina aripă.
Încă de-acum,
nu mai am niciun
țel, niciun drum.
Mă întreb cine sunt.
Pământul din mine nu
mai este pământ.

(10.10.1998)

31

N-aş putea spune
unde, în sine-mi, e
marea genune,
în care
mă aduci, uneori,
spre-ncercare.
Câte din cele văzute
(oameni, şi case, şi flori, şi copaci)
sunt acum dispărute?
Materia, oricât de grea şi
tenace,
e-o aparenţă, un vis,
un simulacru de carapace.
E-o-nvăţătură
uşor de-nţeles, deşi dură.
Uşor de admis, deşi pare că-i
tristă:
tot ce e trup nu există!
Şi te-nveţi a spera şi a crede
doar în ce nu se vede.

(10.10.1998)

32

Doamne, ia aminte la
mine!

E soare, e toamnă, e
bine.

Curg, în liniște toate,
către eternitate.

Ziua vine, ziua se duce,
ia aminte la mine cum
stau, pironit lângă cruce;
stau, sufocat de suspine,
neputând să îmi iert că
Te-ai jertfit pentru mine.

(11.10. 1998)

Sub odăjdii, cântări,
sub ierurgii, rituale,
eu caut
prezența neprezențelor Tale.
Prezența simplă, curată,
așa cum a fost
la-nceput, altădată.
Prezența nesfârșită și
sfântă,
ce doar în sfințenia ei
se-nveșmântă!
Vin către Tine,
înconjurat de
străfulgerări, de lumine,
vin, cu
zdrobire de suflet, cu
zdrobire de inimă.
Îndură-Te! Ține-mă...
(12.10.1998)

34

N-am vrăjmași. I-am
iertat, i-am uitat.
Prietenii n-am. Au
plecat.
Prietenul meu credincios,
multiplicat, neștiut,
e acela-n Hristos.
(Uneori, recunosc, am
conversat, l-am văzut).
Dar, mai mult ca orice,
inimii mele îi place să fie
singură, singură, la ea, în chilie,
vorbind mult și atent,
cu Cel nevăzut, cu
Cel veșnic prezent.
(12.10. 1998)

35

Sunt atât de ușor, încât
soarele
îmi poartă pe
razele sale picioarele.
Calc până-n zări,
până-n zarea din zare,
doar pe-o cărare de
soare.

Cine sau ce
ar putea să m-atingă,
să mă doboare?
Doar glasul Tău.
Vocea Ta.
Nimicitoare.
Mult-iertătoare.

(13.10.1998)

Lumea dispăre încet,
după al zărilor
iconostas.
Numai sinele meu
a rămas.
A rămas în mijlocul
lumii, care pare a fi,
însă nu-i,
fiindcă lumea există
doar dacă vorbește cuiva,
orișicui.
Sinelui meu nu-i mai
spune nimic.
El se dezice de lume, sau
obiectele lumii de el se
dezic?
Nici aceasta n-o știu.
E minunat aici, în
pustiul.
În deșertul lipsit de
așa-zise-ntâmplări, de
așa-zise destine,
în deșertul sublim, unde
Tu m-ai adus (n-o spun cu trufie),
să Te caut pe Tine.

(13.10.1998)

Dimineață senină și
rece.
A câta toamnă, al
câtelea octombrie trece?
Toate trec, stând pe
loc, nemișcate.
Trec și eu, stând pe
loc, între toate.
Numai Tu nici nu
stai, nici nu treci.
Ești Același, din
veci până-n veci,
străbătând, nevăzut,
veri toride, ierni reci.
Vezi-mă! Glăsuind, totuși
tac.
În țărâna în care
mă-mbrac.
Vezi-mă! Solitar și
sărac.

(14.10.1998)

Am greșit deseori și
greșelile mele
eu le știu, ca Manase*,
cândva. Mi-e rușine de ele.
Dar ce spun: „Mi-e rușine?”
Aceste greșeale sunt un
zid netrecut între mine și Tine.
Stau departe acum și
implor și mă zbat,
zgura grea, întărită în
sine-mi, s-o alung, s-o
străbat.
Am aflat acum nebunia
ce-nseamnă.
Sunt o iederă veche pe
divinul obstacol, în
thanatica toamnă.

(14.10.1998)

* Cf. *Rugăciunea regelui Manase*. Vezi și Eugen Dorcescu, *Biblice*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021, p. 239-242.

Stau,
ca și azi-dimineată,
cu același soare livid
față-n față.
Un soare de-octombrie, o
explozie sumbră,
ce-abia dacă-mparte
amurgul în lumină și
umbră.
Sufletul, inima așteaptă
alt fel de lumină.
Sufletul, inima așteaptă,
tânjesc: Oare când o să
vină?
Aceasta-i durerea cea
mare, acesta-i tragismul,
acesta-i delirul vieților
noastre:
Noi suntem aici, dar
duhu-i răpit spre al
treilea cer*, mai presus de
văzduhuri și nori,
de-nălțimi și de astre.

(14.10.1998)

* *II Corinteni 12, 2*: „Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu știu; fie în afară de trup, nu știu, Dumnezeu știe – a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer”.

Mi-e ghid, călăuză,
această prezență
difuză,
pe care-o percepe
ceva, ce în mine
sfârșește și la Tine începe.
Sunt atât de lucid, încât
lumea nu are,
sub privirile mele, nici
volum, nici contur, nici
mișcare.
E concretă, și aspră, și
grea, ca o creastă de
val, ca o rocă.
Și are un glas și
un țel: Te evocă.
Orice son, orice scoarță de
ulm, sau aromă, sau
orice culoare,
totul mă rănește adânc
și mă doare,
totul atinge inima mea,
zi și noapte atentă,
la această prezență,
cea mai prezentă din toate
fiindcă pare
absentă.

(14.10.1998)

Norii acoperă greu
muntele sinelui
meu.
Munte, cândva
păduros, gol acum, așteptând
să Te vadă oriunde
fulgerând, murmurând.
E-o neiertată trufie în
ce doresc, în ce zic.
Ce sunt eu? O fărâmă
de lut, un nimic de
nimic.
Nimicește-mă, deci. Stau
smerit. Însuți stai
în tenebre adânci*
(dureros fericindu-mă),
ca atunci, pe Sinai**.

(15.10.1998)

* *3 Regi 8, 12*: „Atunci Solomon a zis: «Domnul a spus că binevoiește să locuiască în norul cel întunecos»”.

** *Muntele Sinai* (cunoscut și ca *Muntele Horeb*, ebr. *Har Horev*), locul unde Moise a primit *Cele zece porunci* (*Ieșirea 20, 1-17*).

Sufletul meu, *nunc fluens*,
râu veşnic privind spre
tărie,
nu ştiu ce vede, nu
ştiu ce spune.
Poate-Ţi vorbeşte doar Ţie.
Poate şi Tu îi vorbeşti,
fie zi, fie noapte.
Poate băătăile inimii
mele nu sunt
decât aceste tainice
şoapte.
Plutind în
prăpastia dintre
mine şi mine,
par o cruce uitată,
într-un roi de lumina.
O cruce pe care nu-i
e dat a se frânge
chiar trupului meu,
de ţărână şi sânge.

(16.10.1998)

Soarele, fiu al Infernului,
m-a torturat îndelung.
Furcile sale de negură și
azi mă străpung,
zvârlindu-mă-n zori
pe un prund de reci și
de negre sudori.
Mă ridic, cu încetul,
îmi privesc în
oglinzile apei scheletul
și mă-ntreb de ce oare
făptura aceasta, ce
oricum va pieri, nu dispare?
Ziua mi-aruncă apoi
peste umeri o zeghe.
O zeghe în care eu cred
că-s săgețile Tale, ce
mă-ndeamnă la veghe.
Și veghez. Priveghez. Învelit
în impalpabila haină,
în marea-mi și fericita
zdrobire, în taină.

(16.10.1998)

Doamne,
cât de nenorocit, cât de
strâmb, la gând și cuvânt,
este bietul om de pământ!
Vremea îi trece, gloria-i
trece, zilele-i trec,
tot ce pune la cale se
sfârșește-n eșec.
Intru în ziua de
toamnă, ca-ntr-o biserică.
Candela soarelui, arzătoare
și sferică,
răspândește-n cetate
răspândește pe cer și-n
câmpie
nori de tămâie.
Absoarbe-mă, Doamne, chiar
acum, chiar acuma.
Fă-mă totuna cu
ceața, fă-mă totuna cu
bruma,
fă-mă totuna cu dulcea
tămâie ce umple văzduhul!
Fă-mă totuna cu Duhul!

(17.10.1998)

De n-aș nădăjdui în
Tine, m-aș întreba:
Ce-am să fac?
Sunt împresurat de vrăjmași,
sunt lăsat deoparte, sărac.
Semenii poartă
nevăzute (dar crâncene)
ghioage în mâini,
au colți de hienă și
alură de câini.
Puțini doar, necrezut de
puțini,
îmi sunt frați, sunt
creștini.
M-așez, deci, în unghiul
luminii, Te-aștept.
Am, săpată adânc, în
tăriile ființei, o cruce pe
piept.
Stau singur, în rondul
pustiu al demoniceii toamne.
Vezi-mă, Doamne!

(17.10.1998)

Am luat înștiințare în
vis.
Calea mi-ai dat și
spre ea m-ai trimis.
Iată-mă, dar,
călător solitar,
fără desagă, fără toiag,
fără popas, lângă
prag,
doar cu o singură haină,
mergând înspre și
dinspre
cetatea de taină.
Nu cumva mă înșel?
Cine-s eu să mă
caute El?

Nu cumva, smerit și
tăcut,
lutul meu e doar
lut,
duhul ce încă-l animă
fiind
tot la fel de departe,
tot la fel de străin ca o
stea de argint?
Dar, și așa dac-ar fi,
eu rămân între spaime, între
nădejdi și între stihii,
așteptând
să Te-arăți, de departe
măcar, *nunc stans*, oarecând...

(17.10.1998)

Nu râvnesc la
nimic.
Doar atât: să rodesc
în grădina Ta, ca un
mur,
ca un spic.
Iar Tu să treci, să
Te-apelei
asupră-mi, o dată la o
mie de veci.
Ce mă doare adânc, ce
mereu m-a durut
e că sunt concret, pipăibil,
văzut,
că nu pot să mă
rup
de pângărirea sinistră
numită ființă materialnică,
trup.
Trupul meu, care simte
acut și ia act
de orice atingere, de orice
contact,
poartă în nări și pe
limbă gustul mării crenelate,

sărate
și-n piele
scoarța stejarului, rotunjimile
pietrei, unduirea pădurilor
verzi de nuiete.
Îmi stăruie-n simțuri, îmi
stăruie-n minte
arome de ape, unduiri de
veșminte,
caut în palme, caut în
amintire și găsesc, regăsesc
tot acest amalgam omenesc,
iarba, și roua, norii și
soarele...
Doamne, omoară-le!
Stinge-le-n sine-mi, măcar, dacă
nu vrei a le stinge de tot.
Lasă-mă pur, cum doresc
a fi
și-a trăi.
Și nu pot...
(18.10.1998)

Cu zdrobire de
inimă, cad
lângă râul etern, sub
cerul etern, aplecat peste vad,
încercând să-nțeleg
cum de în mine-s doi
inși, deși sunt un întreg.
Slab, gârbovit și cărunt,
ca o piatră, pierdut și
mărunt,
încă, în lumea aceasta,
am alura că-s viu.
Tragedia-i că știu.
Dar aici e și șansa. Că nu
rătăcesc foarte tare.
Călăuzește-mă Tu!
Poate-auzi cum Te strig.
Poate vezi cum Te-aștept.
Am mai spus:
mi-a-nflorit, așteptând,
o cruce de sânge pe piept.

(18.10.1998)

Doamne, mă-mpinge din
spate

un nor triumfal de

păcate.

Mai pot spera încă?

Mai pot să mă spăl, în

marea îndurărilor Tale,

nesfârșit de adâncă?

Fără Tine de nimic nu-s

în stare.

Tu-mi ești nădejde și

apărare.

Apăsător de atâtea greșeale,

caut, implor îndurărilor

Tale.

Știu, bine știu,

că, singur fiind, a mă limpezi

de atâtea-ntinări

e târziu,

prea târziu.

Zadarnic zâmbesc, zadarnic

mă zbat, zadarnic alerg.

Nu pot scăpa de durerea

teribilă că nu pot să le

șterg.

(19.10.1998)

Nu pot în
trecut să m-arunc.
Nu pot, din nou, să
fiu prunc.
Ce-am făptuit e
deplin făptuit.
Și iată-mă azi, bătrân,
disperat, pângărit.
Știu că-n talerul Tău
e loc și pentru bine,
nu doar pentru rău.
Însă eu aș fi vrut
să fiu cât mai curat,
așa cum Tu însuși, cândva,
m-ai făcut.
Îngăduie-i, Doamne,
acestei mistice toamne
să fie un fel de hotar.
Sunt un ghem de căință.
Învește-mă-n har.
Șterge-mi din cuget orice
amintire, orice ecou.
Tu poți face orice. Fă-mă,
Doamne, din nou!

(19.10.1998)

Adevărata,
singura sărmanului om tragedie
e refuzul accesului la
Împărăție.
Refuz pe care chiar el
îl alege,
condus de diabolica
trupului lege.
Deși toate acestea le știm,
cât de absurd, cât de
nemernic trăim!
Până când, într-o zi,
dincolo de ultimul prag
vom veni,
lunecând, din durere-n
durere, din regres în
regres,
spre locul de chinuri
eterne, pe care
noi l-am ales.

(19.10.1998)

Sunt singur și sărac. Nădăjduiesc
sub aripile Tale
să mă adăpostesc.
Pentru flămândul trup, un
colț de pâine
îmi e de-ajuns de astăzi
până mâine.
Și-asemeni, setea trupului
mi-adapă
o jumătate de ulcea cu
apă.
Dar duhul? Sfâșiat de
priveghere,
să se topească-n Duhul
Tău ar cere.
Așa cum, în amurg, sleitul
soare
coboară lin și se
topește-n mare.
(19.10.1998)

Spre seară,
îngeru-n sine-mi coboară
și se așază de-a dreapta.
Îi aud, caldă și limpede,
șoapta.
Sufletul, totuși, e-ntr-o
tristă derivă,
căci, dimpotrivă,
de-a stânga-i un demon
ce-i spune
numai durere și-amărăciune.
Astfel trec nopțile, zilele,
astfel subtilele
legi ale tragicei inimi
se decid chiar în sine-mi.
Numai tu mă poți scoate
din aceste
confruntări disperate.
Izbăvește-mă! Fă-mă să
pier și să sânger,
lângă bunul Tău înger.

(19.10.1998)

54

Plouă. Dacă ne gândim
bine, plouă etern,
chiar când e soare.
De-o parte-i lumina, de
alta – ploaia cenușii, căzând
din Infern.

Asemenea noi: suntem și
liberi, și legați în
obezi și cătușe.

Tragice ființe, vinovate
ființe. Ființe de soare și
de cenușă.

(20.10.1998)

Soarele, iar,
desenează un
straniu chenar,
un fel de mascat curcubeu
peste sufletul meu.
Cum să numesc sau cum
să-mi deplâng
acest tremur adânc?
Treptat și nespus de
firesc,
numai cu Tine vorbesc.
Mă contempļu-n sfârșit:
eu însumi am fost (și
accept) răstignit.
Treptat și nespus de
firesc, am aflat:
Sunt un duh (și un trup)
exilat.
(21.10.1998)

Iată-mă: încă-mi mai
port
prin lumea agonică
trupul viu (deși mort).

Iată-mă: Tu știi cum
se zbate
duhu-n sălbatica-i
singurătate.

Aceasta e, în fond, singura
tragedie:

ce este ar părea să
nu fie,
iar ce nu-i, ce-a fost
și rămâne pământ
se arată palpabil, între
cele ce, însele,
par și nu sunt.

(21.10.1998)

De la minte la
inimă, de la inimă la
voință, de la voință la
faptă,
e o cale, precum raza de
dreaptă.
O cale pe care, împleticindu-mă,
merg.
Ziua iese din noapte, ca
un alb aisberg.
Eu, o umbră pe culmile lui,
înțeleg, dureros de precis,
tot ce-mi spui,
înțeleg, într-o clipă eternă, eu,
om de duh și pământ, slava Ta.
Apoi cad înapoi, greu, prea greu,
în abis, unde iarăși ești
Tu, și încep, iar și iar,
din neant și din
vis,
a Te întruchipa.

(22.10.1998)

Dacă sfânta-Ți
față
o-ntorci,
am să mor.
Nu de moartea ce-o
trimiți tuturor,
atunci când duhul la
Tine-l rechemi,
din vietăți și din vremi.
Am să mor mai adânc,
mai profund,
fiindcă eu doar în
umbra Ta mă ascund,
am să mor, viu fiind,
nepărând c-am murit.
Așadar: torturat, anulat,
chinuit.
Nu pot crede că Tu
vei rosti împotriva-mi
un asemenea *Nu*.
Lasă-mă ultimul, cel
mai umil
de pe pajiștea Ta.
În neantul naturii și-al lumii,
nu mă uita!
(22.10.1998)

Ce rouă și ce râuri destramă dimineața!
Le simt în suflet apa. În sânge le adun.
Neauzite vorbe din glasul Tău îmi spun
Că viața nu se-ncheie unde sfârșește viața.

Dar n-am contur. Sunt însumi esență curgătoare
Și simt c-așa e bine, deși-i nespun de crud.
Calc singur, fantomatic, peste pământul ud,
Intrând și eu, cu trupu,-n văzduh și destrămare.

Pe șesuri roua scade. Pâraie curg în văi.
Se-nalță ziua iară și iarăși se înclină.
Și rouă, și pâraie, sub marea de lumină,
Sunt lacrimile mele ce curg din ochii Tăi.

(23.10.1998)

60

Trăim zadarnic. Toate câte sunt
Par doar eflorescențe de pământ,
Purtând în urma lor și înainte
Inconsistente brize de cuvinte.

Ziua de ieri (o lacrimă de aur)
S-a prăpădit într-un pierdut tezaur.
Ziua de azi asemeni o să piară,
Sporind misterul, pentru-a câta oară...

Doar fiindcă ești, mai merită să fim.
Ba chiar exult sub chinuri, Elohim!
Se scurg o zi, o noapte. Și-ncă-o zi.
Dacă n-ai fi, de ce-am mai suferi?

(24.10.1998)

61

Mărunt și fără margini totodată
(Da, margini n-am, când mă privesc adânc),
Încerc amărăciunea să-mi înfrâng,
Căci disperarea, știu, e vinovată.

Ce-anume te deprimă dacă speri?
Ce-anume te-ngrozește dacă știi?
Or, fiecare început de zi
Reiterează chinul crunt de ieri.

Înseamnă că nu-s liber. Că mă ține,
În frâul său sordid, păcatul mort.
Otrava lui în sânge încă-o port,
În timp ce Te implor, tânjind spre Tine.
(25.10.1998)

62

Dimineață-nsorită. Octombrie-și duce
razele vii, din cruce în
cruce.

Cimitirul e-o mare de
soare.

Ferice de cel care
moare!

Acela a trecut și de
rău și de bine.

El nu mai e singur.

Acela – și numai
acela – e veșnic cu Tine.

(25.10.1998)

63

Te simt în sinea mea,
adeseori,
ca pe-o furtună
bruscă de fiori,
schimbându-mă, din
vaierul ce sunt,
în robul penitent al unui Sfânt.
Un rob umil, slăvindu-Te smerit.
Un rob ne-nchipuit
de fericit.

(25.10.1998)

Cu cât timpul trece, cu-atât
mi-e mai tare rușine
în față să-Ți stau,
nenorocitul de mine!
O remușcare,
fără-ndurare,
adâncă,
mușcă din sufletul meu, ca
apele mării din stâncă.
Puteam fi cum ai zis,
puteam fi cum n-am
fost și nu sunt.
Cu ce drept mai rostesc vreun cuvânt?
Și iată-mă, azi, o statuie
de piatră bătrână,
mâncată de valuri, cu
condeiul în mână,
desenând, implorând, peste hău,
Numele Tău*.
(25.10.1998)

* Cf. Eugen Dorcescu, *Adam. Pagini de jurnal (2000-2010)*, Editura Mirton, Timișoara, 2020, p. 405: „Scrisul meu a fost și este o chemare a Numelui”.

Și chipul meu și trupul mă dezgustă.
Un eremit hieratic m-aș dori,
Un glas șoptit, chemându-Te: „Mai vii?
Condu-mă pe cărarea cea îngustă!”

Privesc lăuntru meu cu disperare,
Căci e-un tumult de umbre și lumini.
Oriunde-aș fi, sunt doar printre străini
Și să-mi găsesc esența nu-s în stare.

Ajută-mă! Redă-i făpturii Tale
Seninătatea ei de la-nceput.
Tot ce-am pierdut, eu însumi am pierdut,
Învălmășit în jalnice greșeale.

O umbră sunt. Prin urbea întomnată
Îmi port făptura trudnică. Aș vrea
Să nu fi fost nicicând. Să-mi port ierta
Că nu trăim aici decât o dată.

(26.10.1998)

Se-ntunecă iar.
Vechi diac, întomnat
și amar,
mai înscriu, pe derizorii
hârtii,
încă un capăt de
zi.
Ce s-ar alege de sufletul
meu,
dacă eu
nu aş fi
decât eu?
Dacă noi toți,
dacă spațiu și timp, dacă
zile și nopți
n-am veni, n-am cădea
înspre și dinspre
aura Ta?
Tocmai de-aceea, acum,
vechi diac,
hrănit cu-al nimicului
scrum,
cărțile las, călimările-nchid.
De pe negrul abisului zid,
vechi diac,
privesc în abisuri și
tac.
(26.10.1998)

Printre nenumărații Tăi
slujitori,
socotește-mă, Doamne,
măcar uneori,
căci nu am alt gând
decât a slăvi Numele
Tău oriunde și-oricând.
Îngăduie-mi, dar,
a rosti, iar și iar,
ce prea bine știu:
Că tu ești Dumnezeu cel viu,
că, prin Domnul Iisus,
calea ne-ai arătat
către cele de Sus.
Că și morți de vom fi,
totuși, fi-vom, înșine, vii,
noi, aceste făpturi de
duh și pământ.
Vii vom fi, într-un
chip teribil și simplu:
crezând.
(26.10.1998)

68

Eu însumi? Tu? Ceilalți mă dau deoparte.
Mă-ndrept, tăcut, tot mai sărac, spre moarte.
Desprins de tot ce pare să ne lege
De bunuri trecătoare și pribege.

O pâine. Un pahar cu apă. Iată
Ce vrea ființa mea adevărată.
Iar duhul Te-nconjoară, Te-nconjoară,
Atins abia de aripa-Ți ușoară.

Sunt mai legat de ierburi și furnici
Decât de-ntreg vacarmul de aici.
Departe-n zări, o antilopă *gnu*
Își lasă umbra-n care tremuri Tu.

(27.10.1998)

Trăiesc, clipă de clipă, atât de târziu și atât de departe,
că mi-e sete de moarte.
Vinovat, încărcat de păcate,
mânjit de rușine,
vreau să fiu lângă Tine.
Totu-i nevolnic aici.
Unii-și zic mari, alții
se-nchipuie mici,
într-un joc iluzoriu, pitic.
Totul aici e nimic.
Prin nămolul mlaștinii greu,
zi de zi, trec și eu,
printre măști, printre chipuri
străine.
Mi-e de-ajuns. Mi-e lehamite.
Ia-mă la Tine!

(27.10.1998)

Amurgul, ca un balaur de
foc, varsă din gușă
aburi aprinși,
nori răsfițați
de cenușă.
Dedesubt,
podul spre Rai (podul
spre Iad?) pare rupt.
Într-atât
existența s-a-nveșnicit în
plat, anodin și urât.
Totuși, eu știu că
Te afli aici și Te caut.
Cu inima doar. Te invoc
și Te laud.
Privește-mă bine:
În amurgul haotic, eu sunt
viu doar prin Tine.
(27.10.1998)

71

Vine iarna. Se simte
înghețatul ei dinte
cum ne-nțeapă scheletul.
Ni-l înțeapă, viclean, ni-l
înțeapă duios, ucigaș, prin
veșminte.

Totuși, hai înainte,
spre luminile sfinte,
ce ne vin, din nelume, din
privirile Tale,
preabune Părinte.

(27.10.1998)

Tristețea, ca o boală, mă scufundă
În grota ei adâncă și rotundă,
Mi-apasă peste inimă o rocă,
Ce mă strivește lin și mă sufocă.

Dispar treptat. Și tot ce-mi aparține,
Din trupul meu, nu luptă pentru mine.
Ba chiar resimt, cu fiecare clipă,
C-o bucurie mică se-nfiripă,

La gândul că voi fi curând departe
De-acest tărâm înstăpânit de moarte,
În care duhul suferă și geme
Și unde-am rătăcit, străin, o vreme.

(28.10.1998)

Iată-mă la o altă răscruce. Și nu
știu încotro să o iau. Învață-mă Tu.
Tot ce-aș dori e să fie o cale
pe care se văd, la răstimpuri măcar,
sfinte, urmele Tale.

Fiindcă-așa am ajuns:
nu pot pune-ntrebări,
nu știu niciun răspuns.

Asta sunt:
o făptură de
duh și pământ.

Față-n față cu nemărginitul, cu
întrupatul Cuvânt.

(28.10.1998)

Dintre toate
cea mai dragă îmi e
vindecătoarea mea libertate
de-a Te slăvi, de-a-Ți
cânta.

Libertate pe care mi-a
dat-o chiar slava Ta.
Fiindcă încă sunt viu,
iau condeiul și
scriu,
mânat de un dor
imens, ne-ncetat, strivitor.

Orice aș scrie, orice
aș spune
nu-i decât rugăciune.
Și la rău, și la bine
eu vorbesc numai și
numai cu Tine.

Tot ce-Ți scriu, ce Ți-am scris
a căzut în gloriosu-Ți
abis.

Cad și eu. Rogu-Te: ține-mă!
Jertfa mea e zdrobirea de inimă.

(28.10.1998)

Au venit zorii iar.
Atâtea gânduri, atâtea
zbatere, atâtea griji – în zadar.
Ne cufundăm în ale
zării fântâni
noi cei de ieri, mai
fantomatici și mai bătrâni.
La răstimpuri, unul sau
altul iese din zi.
Încetează să pară a fi.
A intrat în tărâmul unde
da este *da* și *nu* este *nu**.
Poate acolo, în tărâmul eternului *Da*,
poate acolo, mai departe decât orice
departe,
ești Tu.
(29.10.1998)

* „Credincios este Dumnezeu, că n-a fost cuvântul nostru către voi da și nu./ Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Cel propovăduit vouă – prin noi, prin mine, prin Silvan și prin Timotei – nu a fost da și nu, ci da a fost în El” (*II Corinteni 1, 18-19*).

Nici în cer, nici
aici, pe pământ,
nu-s dovezi că
eu sunt sau nu sunt.
E-o himeră a sinelui. Par
că exist, zi de zi, iar și iar.
Lac minuscul, ferice, străjer
al tăcerii, în codru, sub
cer.
Nici nu caut vreo probă.
Accept,
ca pe-un dat, ritmul tainic din
piept,
peisaje, trezie și vis,
tot acest amalgam indecis.
Până când,
peste ochiul de apă se lasă,
brusc, o pală de vânt,
mătăsoasă,
îl atinge ușor...
Și, lovit până-n miez,
mă-nfior.
Mă-nfior și mă
scutur de teluricul praf.
Vântul. Duhul. *Ruah*.

(30.10.1998)

Urăsc somnul,
fiindcă, de cele mai multe ori,
mă desparte de Domnul.
Iar eu nu am nicio altă dorință, nu
am niciun alt țel,
în cer, pe pământ,
decât să fiu alături de El.
Somnul însă mă poartă,
ca pe-un cadavru, plutind
pe apa lui moartă.
Și-n zori mă zvârle pe
țărnișă, o epavă,
plină de neagră otrăvă.
M-am ridicat în
lumină și iar am căzut.
Acesta-i războiul meu
nevăzut.
Din când în când, visul
mi-aduce însemnul,
mi-aduce înscrisul
poruncii divine.
Și somnul se umple
atunci de lumină.
Poate aceasta mi-e soarta:
să-mi trăiesc, de
pe-acum, și viața, și
moartea.
(30.10.1998)

Ce zi frumoasă Domnul îmi arată!
Acum, la asfințit, când cerul pal
Aruncă limuzine de cristal
Pe strada aurită și-argintată.

În suflet chiar, unde o neagră iarbă
Inundă țarmul râului divin,
Aceleași raze pâlpâie senin,
Nesățioase parcă să m-absoarbă.

„Ci lasă-te în voia Mea”, șoptește
Un glas lăuntric. „Eu te-am plămădit.
Ești vas întreg. Vei fi un vas zdrobit.
La fel ca și acum, în asfințit,
În frumusețea zilei ce descrește”.

(30.10.1998)

79

Mă mișc pe ciudata
distanță
dintre spaima perpetuă
și chinuitoarea speranță,
pe acea distanță ce
are
un singur nume:
teroare.
Cui să-i vorbesc? Numai Ție.
Dau să-mi clădesc o
chilie,
cât mai departe, cât
mai sus, pe al muntelui
pisc,
sub cerul albastru, sub
ochiul soarelui
de vasilisc.
(31.10.1998)

Așez cărămidă pe
cărămidă.
Și fiecare se
preface-ntr-o blândă aspidă.
Acolo-mi duc veghea și
somnia,
între spaime și tremur
a vrut să stau Domnul.
Nici nu mai întreb:
„Până când?”
De ce să întreb? Sunt
un om de pământ.
Nu am, nici nu vreau
altă cale,
decât buna socotință
a voilor Sale*.

(31.10.1998)

* Cf. *Efeseni 1, 5*.

Gerul
împietrește misterul
acestor dimineți de
cenușă.
Copacul îndreaptă spre
geam o neagră mânășă,
aidoma unui călăreț din
vechime.
Iar eu, ca un pustnic,
trăitor în mulțime,
mă-nvălui în a frigului
apă-nghețată, străină,
haînă,
visând cât de caldă și
de dulce va fi
Cetatea divină.

(19.11.1998)

82

Înclinată spre seară, ca
o șarpantă,
ziua e-un fel de
încăpere vacantă,
în care, cu-nfiorare,
sufletul-ncearcă să Te
găsească.
Fie-Ți milă, răspunde-i,
să nu se
târască,
pe lespezi de fum, peste pajiști de zimți, pe
covoare de iască.

(19.11.1998)

În ființa mea străveche, încă vie-i
 Pedeapsa din Cetățile Câmpiei*.
 De câte ori întâmpin aurora,
 Mă-ntâmpină Sodoma și Gomora,
 Făptura lor de pulbere și jar.
 Iar Adma, Țeboimul și Bela, sau Țoar,
 Asemeni ard sub valuri de cenușă...

Avem, oricare, îngerul la ușă,
 Spre-a cântări făptura-ne impură.
 Căci asta suntem: vase mari de ură,
 Izvoare de trădare și minciună.
 De-aceea, știu, vom merge, împreună
 Cu zisele cetăți, spre nimicire.
 Cu zisele cetăți din amintire.
 Pedeapsa, deci, ne mână și ne poartă
 Spre ele, în adânc, sub Marea Moartă.

(06.01.1999)

* „Zis-a deci Domnul: «Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare și păcatul lor cumplit de greu./ Pogorî-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu»” (*Facerea 14, 20-21*).

În zilele acestea mi-a fost dat
Să văd cum se lovesc, înverșunat,
Cum se izbesc, în sânge încheștați,
Două șiraguri tragice de frați.
Spre care colț al minții să dispar,
Să nu-mi mai amintesc acest coșmar?
Tabloul crunt, pe care-n negre labe-l
Poartă Cel Rău, prin tristul nostru Babel.
Iar eu, la mijloc, între Cain și Abel*.

(25.01.1999)

* Cf. *Facerea 4, 1-12.*

Iarna, bogată-n zăpezi, omenește săracă,
are-o mișcare de sfînx – nici nu stă,
nici nu pleacă.

Tot astfel ne trec, în băltire,
zilele, lunile, anii:
stăm la grămadă,
dușmăniindu-ne,
socotindu-ne
pâinea și banii.

Vina-i a noastră. Căci pâinea, știm bine,
e trupul și cuvântul Celui Etern. Pâinea-i divină,
nu ne-apartține,
nu ține
de ierni, primăveri sau de toamne.

Strig, din adânc,
precum David, cândva:
„Iubi-Te-voi, Doamne!”*

(13.02.1999)

* *Psalmul 17, 1*. Vezi și Eugen Dorcescu, *Biblice*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021, p. 47.

La sfârșit de februarie,
ploaia-nfășură târgul în
noroioasele ei târâtoare.
Mestecă-ncet, descompune
orice lucru sau trup, ce
se mișcă-n lichida genune.
La răstimpuri, când
fauna ploii își face siesta,
tresari și ai vrea să
te smulgi din Infernul acesta.
Or, Infernu-i chiar trupul. Pentru
el este gerul, pentru el e zăduful.
Pentru el este moartea.
Pentru viață-i doar Duhul.

(22.02.1999)

Rememorez cum a intrat pe ușă:
Precum o ploaie oarbă de cenușă.
Și m-am mutat, din calma-mi disperare,
În alt canon, mai tragic și mai mare.
Nădăjduind în mâna-Ți nevăzută,
M-am prăbușit în haos și derută,
Căci am găsit, aproape și departe,
Doar alergare, vid și numai moarte.
Așa a fost o vreme și-altă vreme,
Pân-a binevoit să mă recheme
Eternul Glas ce-mi dirijase pasul.
Și m-a sorbit în sine însuși Glasul.
Atunci eu am ieșit pe-aceeași ușă.
N-am nici regret, nici urme de cătușă.

(22.02.1999)

Alburie, ca o vulpe polară,
prin pâclele iernii furiș se
strecoară

ceea ce ne-am deprins a
numi primăvară.

Dar, de unde ne vine, pe umeri,
și-n suflet, acum și mereu, aceeași amară
povară?

De la ființa căzută ce suntem, de
la timpul ce merge, prin anotimpuri,
încercând, neputând să
dispară,
să moară.

(23.02.1999)

E din nou primăvară.
Dimineața, devreme, luna muribundă,
de ceară,
luna de lustruită aramă,
în spectralul abis mă recheamă.
Insuportabilă, indicibilă, viața
inundă, de peste tot, dimineața,
apoi ziua reîncepe, revine
cu zadarnicele ei serpentine.
Nimic nu-i aici. Nu-i nimic fără Tine.
(28.02.1999)

Spre dimineață, pâcle, cețuri rele
Năvală dau în gândurile mele,
Năvală dau, viclene și rebele.
E-un ceas malefic. Blândește perdele
Se înfioară, tremură și ele,
Un pui de vânt se zbate-n jaluzele.
Eu dorm, între lăcate și zăbrele,
Bătut în cuie mari – piroane grele –
De forțele văzduhului. Acele
Bravuri care nu mișcă sori și stele*.
Ele nu vor ca Duhul să mă spele.

(01.03.1999)

* Cf. „Iubirea care mișcă sori și stele” („L'amor che move il sole e l'altre stelle”) (*Paradiso XXXIII, 145*), ultimul vers din *Paradisul* și din *Divina Commedia* a lui Dante Alighieri.
Traducere: George Coșbuc.

91

În zori, când duhul privegherii doarme,
eu zac pe-un țârm de somn,
zac fără arme,
muncit de-ntunecatele alarme.
Puterile văzduhului, acele
oștiri ce-mi surpă ziduri și crenele,
cu scări de nori și-nvălmășite schele,
mă sfarmă, sub a spaimelor tărie,
m-alungă-n hău de vis, ca pe-o stafie,
sunt numai răni în noaptea cenușie...

Cerșesc lumina Ta să mă re-nvie.
Lumina Ta, la Sfânta Liturghie.
(02.03.1999)

Tu, semen ce-mi vorbești, mai bine-ar fi
dacă-ai tăcea; și nu mi-ai mai vorbi.
Mai bine-ar fi, de-i noapte sau de-i zi,
să fii prezent, în duh, între stihii,
să calci printre cei morți, printre cei vii,
sub ritmurile cruntei armonii
de bombe și-avioane sângerii.
Să mergi tăcut. Știind că vom veni
spre tronul decisivei mărturii,
în *dies irae*. Teme-te! Ce zi!*

(07-08.04.1999)

* Cf. *Ioil 1, 15*: „O, ce zi! Căci aproape este ziua Domnului și vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic”.

Înconjurat de monștri și stafii,
În veghe, privegheri sau insomnii,
Încep, încet-încet, a nu mai fi.
Cohorta celor morți, a celor vii
Se-amestecă pe străzi, prin prăvălii,
Izbindu-mă de ziduri cenușii.
În timp ce-un glas lăuntric, tot mai des,
Îmi spune calm: „Vai, *par délicatesse*
(Bonté de l'âme?) j'ai perdu ma vie”*.

(18.04.1999)

* „Oisive jeunesse/ À tout asservie,/ Par délicatesse/ J'ai perdu ma vie” (Arthur Rimbaud, *Chanson de la plus haute tour*).

Eu sunt prea fericit, pentru-a fi fericit.
Mă gândesc uneori că poate-ai venit,
Că sfârșitul la care asist e, de fapt, început
Și că Tu, negăsindu-mă vrednic,
îmi rămâi nevăzut.

Paradisul-și arată firea logică. Eu
Trec, ușor ca o boare, deși zac în coșmar, ca
pământul de greu.
Eu exist, fiindcă ești. Eu exist, fiindcă nu-s.
Fericirea terestră-i fericirea de Sus.

Totu-i simplu, e clar: Am trăit și atât.
Am murit și atât.
În tărâmul acesta, iluzoriu, frumos,
Tocmai fiindcă-i concret, pământos
Și-orbitor de urât.
(21.05.1999)

Teme-te! Tu, Babilonul cel
 mare*,
 ești sortit, rânduit, să dispari,
 să nu mai vezi lună și soare.
 Să te nărui, cu-atât mai
 teribil, cu cât ți se pare
 că te afli mai sus.
 Nu-s cuvintele mele. Sunt cuvintele
 Domnului nostru Iisus.
 Iată, ferestrele verii sunt
 deschise acum.
 Prin spărturile lor răzbat
 nori de sânge și fum.
 Dar, curând, temnița zilei
 își va-nchide lucarna.
 „Rugați-vă” (tot Domnul a zis), „fuga voastră să
 nu fie iarna...”**
 (22.05.1999)

* „Și a strigat cu glas puternic și a zis: A căzut! A căzut Babilonul cel mare și a ajuns locaș demonilor, închisoare tuturor duhurilor necurate, și închisoare tuturor păsărilor spurcate și urâte” (*Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul 18, 2*; cf. și: *Daniel 4, 30*).

** „Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră iarna, nici sâmbăta./ Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi (*Matei 24, 20-21*).

Numai Tu
îmi șoptești când
să vorbesc și când nu;
când să rămân
destrămat și uitat, precum, sus,
pe un deal,
o căpiță de fân;
când să tresalt,
la trecerea Duhului nevăzut din
Înalt;
când să privesc, în
al sinelui hău,
chipul meu de-nceput, chipul Tău;
numai Tu îmi arăți
acest drum suitor...
Numai Tu nu-mi arăți, în această
lume de morți, când
înceta-voi să mor.

(03.06.1999)

Azi-noapte, luna,
pe cerul senin,
strălucea insistent, arzător,
ca un spin.
M-a trezit. M-a străpuns.
Dar, ce blând!, mâna Ta
rana minții mi-a uns,
m-a cules, ca pe-un pumn de pământ,
m-a-nvelit
și-am dormit
priveghind,
și-am vegheat dormitând,
prăbușit
în lumina eternă ce ești
și-n întunericul Tău nesfârșit.
(04.06.1999)

Creatură bătută de soartă,
omul își duce în cârcă,
tot mai greu, și mai greu,
istoria moartă.
Drumul – un șir de ratări –
îl conduce spre case pustii și
spre curți fără porți,
spre porți, fără
poartă;
dacă e însetat, râul, pe cale,
îi dă apă amestecată cu sânge, în
craterul bombelor
fiartă;
păsări nu-i cântă, în zori, în amurg, câinii
nu-l latră;
pâinea își coace otrava pe câmpuri
de flăcări,
ca pe-o apocaliptică vatră.
Totul e invers. Nimic nu mai e. Viața nu-i
viață. Moartea nu-i moarte. Arta nu-i artă.
(07.06.1999)

Uit tot. Pe zi ce trece. Ceas de ceas.
Nu-ncerc să-mi amintesc: E în zadar.
De fapt, nu uit: Obiectele dispar.
Cele cu glas și cele fără glas.

Depopulată, lumea-și pierde-ncet
Alura existenței. Singur sunt,
Precum un râu uitat pe-un rest de prund.
Uitat de Tată, Fiu și Paraclet.

Nădăjduiesc. Deși n-am cum să știu
De vor vedea făptura mea sau nu.
Nădăjduiesc că-n tot acest pustiu,
Ce crește ne-ncetat, mă afli Tu.

(22.07.1999)

Și în ziua de ieri, ca și-n
ziua de azi,
cu duhul te-nalți, dar
cu trupul decazi.
Ani îndelungați au trecut.
I-am câștigat, i-am pierdut?
Nici nu știu ce să
zic.
Observ însă că, de la Geneză încoace,
nu se întâmplă nimic.
Că delirăm, întâmplându-ne noi,
oscilând
(precum frunzele toamnei)
între cer și pământ.
(12.09.1999)

De copil
și până devine cenușă,
scriitorul trăiește, vrea-nu vrea,
în exil.
Fie buni, fie răi,
semenii – indiferent ce pretind – nu îl
simt ca pe unul de-al lor, deși
el îi socoate pe toți ca ai săi.
Dar să nu ne-amăgim:
Chiar dacă n-admite, chiar dacă,
exasperat, își ascunde,
el pricepe, de fapt, că locul îi
e peste tot, dar niciunde.
Anii trec, așadar, și, mohorâți,
împresoară,
într-un sumbru cortegiu,
singuraticul scrib, ce așteaptă să moară.
Straniu e că lumeștile cete (și lumile lor) îi sunt
cu atât mai
vrăjmașe, cu atât mai străine,
cu cât acel scrib le cuprinde,
le-absoarbe, le rostește și
le-nveșnicește
mai bine.
(30.09-02.10.1999)

Șchiopătând de-amândouă
picioarele*,
am încurcat cărări, șosele,
hotarele,
ne-am stricat mintea,
sufletul, firea
și-am ajuns nicăirea.
Acum, schiloadă și nemernică turmă,
du-ne Tu pe cărarea din urmă.
Du-ne spre lutul negru și mut sau
spre-un rug mai luminos și mai crud
decât soarele –
pe noi, nenorociții de noi, cei ce șchiopătăm cu
amândouă picioarele.

(03.10.1999)

* „Atunci s-a apropiat Ilie de tot poporul și a zis: «Până când veți șchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmați Lui! Și dacă este Baal, urmați aceluia». Poporul însă n-a răspuns nimic” (3 Regi 18, 21).

Seară de-octombrie, în
mănăstire.
Se-aude toaca, ard
lumânări în cimitire.
Zvon de cântări din
biserică. Pe aleea pustie,
până oriunde,
e pace, e Domnul,
care-n copleșitoare-I prezență
nevăzută
se-ascunde.
Pe aceeași alee, nesfârșită cât zarea,
și la fel de pustie,
suntem și noi, eu și sufletul meu, năzuind
spre divina-I chilie.
Jertfă I-aducem bucuria,
nădejdea, plânsu-mi.
Rugăciunea mea sunt eu însumi.
(19.10.1999)

104

Toamna-mi întinde,
cu mâna ei arsă, cafeaua fierbinte.
Toamna mă poartă,
pe sub soarele ei, peste
frunza ei moartă.
Toamna-i asemeni
unui vâl de neant, ce-a
sorbit fantomaticii semeni.
Toamna-mi arată
Cât de blând va fi focul
odată.

(03.11.1999)

Atâta vreme-a fost trecut,
De când nici nu ne-am cunoscut.
Atâta vreme, în zadar,
De când nu ne cunoaștem iar.
Strivind zăpada sub picior,
Prin mine însumi sui, cobor.
Îmi spune gerul în obraz:
„Ești tot cu tine însuși și-azi”.
În veri, în primăveri, în ierni,
Prin mine însumi mă discerni.
Eu mă și zic, mă și dezic,
Eu sunt întregul, sunt nimic.
Sunt viu? Sunt mort? Sunt mort? Sunt viu?
Mă-ntreb, dar nu răspund: Nu știu.
Însă resimt, tot mai patern,
Călcâiul Tău de-oțel în stern.

(26-27.01.2000)

Nu stă scris de va fi-n două mii,
Sau în trei, sau în patru sau când...
Însă eu, ins de duh și pământ,
Bine știu că, oricum, vei veni.

Altfel, totul nu-nseamnă nimic.
Chiar nimicul nu știe ce vrea.
Existența, bob sterp, fără spic,
E-o povară dementă și rea.

Moartea însăși ce-ncheie? Și cum?
Și de ce-i precedată de-un vis,
Spulberat în absentul abis,
Într-un foc fără flăcări și fum?

Vei veni, sigur sunt, cum ai spus.
Poate chiar și domnești peste noi,
Cercetând omenescul convoi
Cu privirea-Ți cât cerul de sus.

Eu Te-aștept de demult, de copil.
Și-o s-aștept tot la fel, neclintit,
Și atunci când, în giulgiu-nvelit,
Voi fi scos – către rug – din exil.

(26-27.01.2000)

107

Inscripție pe apa curgătoare,
Pe apa numai cer și numai soare:
„Îmi vei purta cenușa către mare?”
Contemplu firul tău cum, pur, se pierde,
În depărtarea limpede și verde.
Verzuiul flux al undei soarbe-n sine
Răcorile calcarelor alpine,
Răsfrânge raze, turla oglindește,
Străbate-un rai de păsări și de pește,
Alină ierburi, roade stânci, răsfață
Privirile-mi cu ochii săi de ceață,
Își strânge-n jurul podului cătușa...

Tu, râu sublim, îngăduie-mi cenușa!

(22-23.03.2000)

Ecou izbit, pe străzi, din zid în zid:
„Sordid. Sordid. Sordid. Sordid. Sordid”.
Izbit din zid în zid, din ins în ins,
Din infinitul mic, în necuprins,
Clădind, deasupra, jos și împrejur,
Un labirint sălbatic și obscur...

De sonori e ciudatul labirint.
Din el hulpave chipuri se desprind
Și umplu spațiul, umplu timpul, sorb
Întreaga vlagă-a zilei, ca un morb.
Auzi și-n somn cum vine, până-n prag,
Spre-a te-nghiți, sinistrul vălmășag,
Cum porțile lăuntrice se-nchid,
Gemând: „Sordid. Sordid. Sordid. Sordid”.
(27-28.03.2000)

Inscripție pe palma mâinii stânga:
„Sunt un izvor de plasmă și de sânge”.
La fel îi pare minții ne-nțelepte
Luceafărul din palma mâinii drepte.
Și gleznel, fixate în piroane,
S-au îndoit, subțiri și diafane,
În timp ce boldul lăncii se adapă
Din șipotul de sânge și de apă.
Acest tablou, știut atât de bine,
E, deopotrivă, dincolo și-n sine,
Îl învelește Cerul, ca-ntr-o haină,
În aura de raze și de taină,
În marea taină, ce prefiră-n mână,
Dintru-nceput, făptura de țărână.
Iisus cel viu aminte ne aduce
Că nu e mântuire fără Cruce.

(11-12.04.2000)

Iisuse Dumnezeule, iar vii
Către Cetate-n ziua de Florii.
Îți ies în cale inși adulți sau prunci,
La fel de nestatornici ca și-atunci...
Cetatea disperată parcă-ar vrea
Să strângă-n clopot însăși vocea Ta,
Mulțimile se-ndreaptă spre altar,
Să ia un ram de salcie măcar.
E soare, e lumină, e o zi
Când Tu sosești, știind că vei muri
Și cei care te-ntâmpină vor sta
Cu ochii ațintiți spre Crucea Ta.
Dar Tu, cel pironit, ești veșnic viu.
Izvor de viață veșnică-n pustiu.
Tu, Cel fără sfârșit și început,
Îngăduie Ființa mea de lut.
Atât să fiu, atâta doar să-nsemn:
Un suflet viu sub crucea Ta de lemn.

(23.04.2000, de Florii)

111

Vine și vara. Teii varsă arome,
Peste străzile pline, cu vârf, de fantome,
De năluci ce plutesc dintr-o zi către alta,
Însângerându-i soarelui dalta.

Unde mi-e clipa-n aceste coșmare?
Unde mi-e locul sub lună, sub soare?
Unde mi-e chipul prin noianul de chipuri
Învârtejite, ciuntite, ca-n clipuri?

Stau și mă-ntreb. Vremea trece, și trece,
Nepăsătoare, ermetică, rece.
Vremea destramă făptura de tină,
Vremea te-absoarbe, dar rămâne străină.

Ce și cât știm? Lunecăm fiecare,
Cum înotam, altădată, în mare.
Nu mă las veghei, m-am sustras somnului,
Eu, scrib umil, în cancelaria Domnului.

(27.05.2000)

Epilog

M-am întrebat mereu de ce și cine
M-a fost lovit cândva atât de crunt:
„Cel Veșnic? Să m-arate-așa cum sunt?
Păcatu-mi a-l întoarce înspre bine?”

Până ce Duhul a găsit cu cale
Să-mi susure în suflet: „N-a fost El.
Vrăjmașu-a fost: Cel Rău și Cel Mișel,
Înfuriat pe *Laudele** Tale”.

Acuma știu. O liniște adâncă
Vestirea mi-a adus. Sunt izbăvit
De gheara ce atunci m-a nimicit
Și care și-azi mă torturează încă.

(06.09.1994)

* *Laudele*, alt nume pentru *Psalmi*, corespunzător ebr. *Tehillim*, תְּהִלִּים („cântece de laudă”). Numele *Psalmi* provine de la grecescul *Psalmoi*, Ψαλμοί, („cântări acompaniate cu harpa”). În context, *Laudele* se referă la Eugen Dorcescu, *Psalmi în versuri*, ediția I, Editura Excelsior, Timișoara, 1993.

ALTE POEME

Ermitaj

Era un ermitaj. Atlantic schit.
Între ocean și munte. Alb. În soare.
Un ermitaj ceresc. Și-un eremit
Pe troița luminii răstignit,
Străpuns de lănci și cuie de zenit,
Între azur de cer și-azur de mare.
Eram și eu? Eu, scribul preasmerit,
Transfigurat de trudnice asceze.
Etern învins, etern nebiruit.
Trecusem de-ale morții metereze
Și-acum, pe-aceeași cruce pironit,
Străluminat de sacre anamneze,
Eram nespus de viu, de fericit.
O, sfinte ierurgii și epicleze!
Heruvi de vid, topiți în vid și-n mit,
Zburam, alături, scrib și eremit,
Sub aura extaticei amieze.
Urcam din infinit în infinit
Și iar din infinit în infinit,
Mânați de-un dor cumplit, neistovit,
Pierduți în sorbul veșnicei Geneze.

(19 august 2021)

*Visul
sacru*

Mirelei-Ioana

Ce fericiți dansam noi doi în vis!
Ah, visu-acesta El ni l-a trimis,
Din negura și veșnicia Sa,
Spre-a ne redobândi și vindeca!

Simțeam cum tactul muzicii ascuți.
Dansam: Tu-mpodobită. Eu – desculț.
Frumoși și puri. Un heruvimic luth
Sacraliza eternul început.

Ce fericiți dansam azi-noapte-n vis!
Știu: visul sacru Domnul l-a trimis.
Ne-a reclădit femeie și bărbat.
El m-a rănit. Tot El m-a vindecat.

(9 ianuarie 2022)

Aproapele

Privesc făptura lumii, iar și iar:
Fulg în abis, hieratic nenufar
Pe-o mare fără zare și hotar.
Scânteie între cremene și-amnar,
Simțiri care-nfloresc și-apoi dispar,
Zbor vid, alergătură în zadar.

Voi, frați nefericiți preafericiți,
Ce vă-ntrebați și căutați mereu!
Vă chem pe culmea sufletului meu.
O, dacă-ați ști, dacă-ați putea să știți
Ce viu și ce concret e Dumnezeu!

(9 iulie 2021)

Zefirul

În parcul însorit, învecinat
cu tainica, smerita mea chilie,
sub dulcea primăverii sihăstrie,
Tu mi-ai trimis, în duh și-n reverie,
un sol, spre-a mă răpi la-mpărăție:
zefirul jucăuș și-nmiresmat.
Aici, în parc, la numai câțiva pași
de casa mea și, totuși, ce departe
de lume, de viață și de moarte,
de n-ar fi fost ca Duhul să mă poarte,
spre lumea celor scriși în Marea Carte,
aș fi rămas, pe veci, cu cei rămași.

(5 mai 2022)

**EUGEN DORCESCU,
OPT DECENII DE VIAȚĂ***

Cave ne cadas!, așa își intitula părintele Ionel Popescu, vicar eparhial, în urmă cu ceva timp, un articol publicat în „Învierea”, revista Mitropoliei Banatului. *Cave ne cadas!*, dicton latin, avertizare, se tâlmăcește prin *Ia seama să nu cazii!* (în cortegiile triumfale romane, în spatele învingătorului, se afla un sclav, care-i spunea aceste cuvinte, avertisment împotriva trufiei).

Mi-am adus aminte de acest dicton în urmă cu o săptămână, când domnul Eugen Dorcescu, în stilul galant ce-l caracterizează, m-a invitat la sărbătorirea unei vârste a domniei sale. *Cave ne cadas!* Nu i se potrivește acestuia prin tenta moralizatoare pe care o conține, *biruitorul* Eugen Dorcescu nefiind în pericolul de a aluneca vreun moment înspre păcatul trufiei, ci din perspectiva „căderii” în sus (deși cunoaște foarte bine și abisul): de foarte multă vreme, Eugen Dorcescu nu contenește „să cadă” în sus, oximoronic, spre tăriile cerului, în brațele lui Dumnezeu, acesta fiindu-i „traiectul” ființial-existențial. E un om care caută perpetuu și *se* caută, „îmbu-

nătățit”, asemenea călugărilor cu har: „Eu fac și-acum ce-am făcut întotdeauna: trăiesc în spirit, în legea morală și în literatură” (*Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal – 1991-1998*).

Astăzi, 18 martie 2022, ne aflăm pe un *teritoriu sacru*, al Bisericii creștine dreptmăritoare. Neîntâmplător, la plinirea unei vârste frumoase, runde, Eugen Dorcescu a ținut să fie cât mai aproape de Dumnezeu și de semenii săi. Dacă, în cazul lui Dumnezeu, dăruirea lui Eugen Dorcescu e una totală, necondiționată, în privința semenilor acesta e extrem de selectiv, nu dintr-un spirit de frondă sau urmare a unei aroganțe (cum s-ar grăbi unii cârcotași să dea replica acidă), ci dintr-o mare dezamăgire. Din câte știu, Eugen Dorcescu nu are mulți prieteni, deși și-ar fi dorit un anturaj bogat. Tocmai de aceea, noi, cei prezenți astăzi în Biserica cu hramul Pogorârea Sfântului Duh din cartierul Dacia al Timișoarei, ar trebui să ne considerăm de două ori privilegiați: 1. pentru șansa de a fi contemporani cu „instituția” Eugen Dorcescu, spirit enciclopedic prin formație; 2. pentru că ne aflăm în grațiile domniei sale (semn că am trecut „testul”).

Cui îi este frică de Eugen Dorcescu, o persoană incomodă? e o întrebare la care am găsit răspunsul fără prea mari căutări: celor care practică jumătățile de măsură, eludarea adevărului, duplicitarilor, superficialilor, pseudointelectualilor, râvnitorilor la gloria efemeră, autosuficienților etc.

10 motive pentru care îl admir pe *domnul Eugen Dorcescu* (laudatio sau „decalog” admirativ)

1. Om cu însușiri, de onoare, de carte, cu carte și de cuvânt, *constructor în Absolut, purtător și ținător de Cuvânt*, cu o Operă de dimensiuni impresionante, care „locuiește” în scris, înzestrat cu *talentul* și cu *talantul* scrisului: „Nu eu l-am ales, ci el m-a ales pe mine” (*Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal – 1991-1998*); „Sunt doar scriitor și nu neapărat autor” (*Biblice*). Acel „doar” face diferența care-l situează în sfera smeriților, a celor care se fac vrednici de admirația și de prețuirea celor care se încumetă să-i parcurgă Opera. Despre Eugen Dorcescu se poate vorbi DOAR la modul celebrator, orișicât domnia sa ar respinge elogiile și cuvintele mari care-i definesc, pe bună dreptate, personalitatea. Eugen Dorcescu are mereu cuvântul *potrivit* la îndemână, bucurându-se de o relație privilegiată cu cuvântul-Logos;

2. O „voce” sonoră a polisului, cu o vastă experiență culturală și managerială, care-l legitimează să vorbească în cunoștință de cauză despre subiectele (de mare forță noocratică) pe care le abordează cu o acuratețe, temeinicie și responsabilitate față de actul scris-vorbit rar întâlnite (în ciuda acestui fapt, Eugen Dorcescu nu este

cooptat în boardul Timișoara – Capitală Culturală Europeană 2023, împărtășind, vai, aceeași soartă potrivnică cu cea a profetului marginalizat, care nu e binevenit în țara sa – *recte* orașul său). Intelectual de mare calibru, cărturar de modă veche, cunoscător al cărții, dar și al Cărții, „bun” cu valoare patrimonială (nu e doar un om al Banatului sau al Gorjului, ci „ban” și „chinez” – cneaz – peste literele românești), Eugen Dorcescu este înregistrat de contemporaneitate drept „cel dintâi chemat” să pună în Operă și să dea o față interpretativă nouă textelor de bază conținute de **Vechiul Testament**;

3. Om plăcut lui Dumnezeu, în numele căruia sălăș-luiește dorul (Dor-Dorcescu), bun creștin, ce nu se rușinează cu Hristos sau cu Crucea (ci trăiește în deplin acord cu ele, hristocentric, logocentric, mărturisitor și deopotrivă liturghisitor), cu „o sete cumplită de duh” (**Adam. Pagini de jurnal – 2000-2010**), Eugen Dorcescu pune suflet în tot ceea ce face (cărțile sale, fărâme de suflet), preocupat fiind de ceea ce lasă *moștenire* (amintesc aici soarta *manuscriselor dorcesciene*, cele mai multe dintre ele donate de scriitor arhivei și Bibliotecii Eparhiale, o viață într-o cutie – însă o cutie specială, neagră, similară cu acelea cu care sunt dotate aparatele de zbor, care conține toate datele esențiale despre acesta, act de legitimare, parcurs identitar, cuvânt returnat lui Dumnezeu în schimbul Logosului), *trăindu-și credința* moment de moment;

4. Justițiar, demn, vertical, onest (în primul rând cu sine), (auto)exigent, cu vocația monumentalului, ce și-a clădit o carieră fabuloasă ținând cont exclusiv de criteriile competenței și meritocrației, străin de ceea ce înseamnă omul de casă sau poetul de curte, strict delimitat de impostură, oportunism, veleitarism, cumetrii, compromisuri sau pseudoconfrerii literare;

5. Tălmăci inspirat (în cazul său, *dreapta credință se îmbină fericit cu harica tălmăcire*), pilduitor, ziditor, profund („eu nu pot vorbi decât despre profunzimi” – *Adam. Pagini de jurnal – 2000-2010*), orator de mare finețe și subtil analist al vieții Cetății;

6. Chintesențial, om-strigăt, deznădăjduit, încredințat, om-întrebare, al crucii și răscrucii, neacomodat cu timpul ce-i dă târcoale, revoltat împotriva cărnii care-i obstaculează avansarea întru spirit, lepădat de sinele păgubos: „Nu iubesc viața” – *Adam. Pagini de jurnal – 2000-2010* (și, îndrăznim să completăm, viața ternă, ștearsă, surrogatul, blazarea etc.);

7. Eugen Dorcescu nu scrie la întâmplare, ci jertfește, iar tot ce dobândește dăruiește înmiit, de unde și vocația sa altruistă;

8. Nu e un om al zarvei și al ieșitului gratuit la rampă, ci al discreției, *autosituat* între cărți și Carte, ce-și spune „Scribul”, „Ioanitul”, „Templierul” sau „oștean al lui Hristos” (*Biblice*);

9. Nu dă năvală cu sacul la pomul lăudat, ci își deșartă singur preaplinul intelectual, în scop paideic, în fața celor dispuși să învețe temeinic și să ducă mai departe făclia cunoașterii;

10. Pe locul ultim, dar nu în ultimul rând, pe principiul „Cei din urmă vor fi cei dintâi”, cuplul pe care Eugen Dorcescu îl face cu doamna Mirela-Ioana e unul aparte, construit pe dăruire, afectivitate și respect, Eugen Dorcescu bucurându-se de purtarea de grijă a doamnei Mirela-Ioana Dorcescu, „îngerul” său veghetor, dinaintea îngerului păzitor, cea care nu îi e doar statornică parteneră de viață, ci și rostuitoare al creației dorcesciene, gest ce implică iubire nețărmurită, responsabilitate, dar și un înalt nivel de civism.

La mulți ani, domnule Eugen Dorcescu, să ne fiți!

FLORIN-CORNELIU POPOVICI

* *Laudatio* susținută în 18 martie 2022, la Biserica Ortodoxă din Piața Dacia, Timișoara, cu prilejul aniversării Poetului.

BIOBIBLIOGRAFIE

EUGEN DORCESCU (n. 18 martie 1942)

Poet, prozator, eseist, traducător din literaturile franceză și spaniolă, doctor în filologie, membru al Uniunii Scriitorilor din România (din 1976).

Opera (Selecție. Sinteză):

Omul de cenușă, poezie, Antologie 1972-2001, Prefață: Adrian Dinu Rachieru, Editura Augusta, Timișoara, 2002; *Biblice*, Antologie (*Psalmii în versuri*, *Ecclesiastul în versuri*, *Pildele în versuri*, *Rugăciunea regelui Manase în versuri*), Ediția I, Editura Marineasa, Timișoara, 2003; Ediția a II-a, revăzută și adăugită, îngrijită de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021; *Nirvana. Cea mai frumoasă poezie*, Ediție critică, nevariatur, 608 p., selecție, Biobibliografie, Eseu hermeneutic (150 p.) de Mirela-Ioana Borchin, Editura Eurostampa, Timișoara, 2015; *Elegiile de la Carani*, Editura Mirton, Timișoara, 2017; *Sub cerul Genezei*, poezie, Antologie tematică, Ediție, Notă asupra ediției: Mirela-Ioana Borchin, Editura Mirton, Timișoara, 2017; *Agonia caniculei*, poezie, Ediție îngrijită, Notă asupra

ediției și Glose: Mirela-Ioana Dorcescu; *Elegías Rumanas*, Antología (*El camino hacia Tenerife, Poemas del Viejo, Las Elegías de Bad Hofgastein*), Edición y Prólogo: Coriolano González Montañez; Biobibliografía y Opiniones críticas: Mirela-Ioana Dorcescu, Arscesis Ediciones, La Muela, Zaragoza, España, 2020; *Îngerul Adâncului. Pagini de jurnal (1991-1998)*, Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Mirton, Timișoara, 2020; *Adam. Pagini de jurnal (2000-2010)*, Ediție critică de Mirela-Ioana Dorcescu, Editura Mirton, Timișoara, 2020.

Referințe critice în volume (Selectiv):

Marian Popa, *Dicționar de literatură română contemporană*, Editura Albatros, București, 1977, p. 195; Mircea Zăciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu, *Dicționarul scriitorilor români*, D-L, Editura Fundației Culturale Române, București, 1998; Alexandru Ruja, *Literatura română contemporană. Poezia, I*, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2002, p. 183-198; *Dicționarul general al literaturii române, C-D*, Academia Română, Editura Univers Enciclopedic, București, 2004, p. 721-722; Alexandru Ruja, *Dicționar al scriitorilor din Banat*, Editura Universității de Vest, Timișoara, 2005, p. 263-268; Aurel Sasu, *Dicționarul biografic al literaturii române*, Editura Paralela 45, Pitești, 2006; Marian Popa, *Istoria literaturii române de azi pe mâine, II*, Editura Semne, București, 2009, p. 469-471; Cornel Ungureanu, *Literatura Banatului*, Editura Brumar, Timișoara, 2015,

p. 409-413; Mirela-Ioana Borchin (coordonator și autor), *Despre Eugen Dorcescu. Volum omagial 75*, Editura Mirton, Timișoara, 2017, 235 p.; Mirela-Ioana Borchin, *Primăvara elegiei (Despre Elegiile de la Carani de Eugen Dorcescu)*, Editura Mirton, Timișoara, 2017, 186 p.; Iulian Chivu, *Heterogene*, Editura Sitech, Craiova, 2018, p. 45-79; Livius Petru Bercea, *Poezie și poeți*, Editura Waldpress, Timișoara, 2018, p. 109-127; Ion Pop, *Poezia românească neomodernistă*, Editura Școala Ardeleană, Cluj-Napoca, 2018, p. 211-218; Universitatea de Vest din Timișoara. Facultatea de Litere, Istorie și Teologie/Universitatea din Szeged, *Questiones romanicae VI*, „Jozsef Attila” Tudományi Egyetem Kiado, Szeged, 2018 (Mirela-Ioana Borchin, *Rimele rare în poezia lui Eugen Dorcescu/ Rare rhymes in Eugen Dorcescu's poetry*), p. 169-179; Academia Română. Filiala Timișoara. Institutul de studii banatice „Titu Maiorescu”, *Enciclopedia Banatului. Literatura*, Ediția a doua, revăzută și adăugită, Editura David Press Print, Timișoara, 2016/2018, p. 218-219; Mirela-Ioana Dorcescu, *Hermeneia*, Editura Mirton, Timișoara, 2019, passim; Mihai Cimpoi, Traian Vasilcău, *Enciclopedia scriitorilor români contemporani de pretutindeni*, Tipografia Centrală, Colecția „Pasărea Phoenix”, Chișinău, 2019; Mirela-Ioana Dorcescu (Coordonator și autor), *DESPRE OPERA LUI EUGEN DORCESCU. Interviu. Crestomație critică (2014-2020)*, Editura Mirton, Timișoara, 2020, 668 p.; Gheorghe A. Stroia (coordonator),

Milenarium. Dicționarul enciclopedic al scriitorilor români la începutul mileniului al III-lea, Editura Armonii culturale, 2021, p. 219-226; *Synaisthesis - Emil Grama, Eseu plastic la poezia lui Eugen Dorcescu*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2021, 140 p.; Mirela-Ioana Dorcescu (coordonator și autor), *EUGEN DORCESCU ÎN „TIMIȘOARA”*. Volum omagial 80, Editura Mirton, Timișoara, 2021, 438 p.; Silvia-Gabriela Almăjan, *Eugen Dorcescu - un écrivain pas comme les autres*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022, 186 p.; Marian-Cătălin Ciobanu, *Et in Arcadia ego. Eseuri de critică literară*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022, p. 13-109; Mariana Pășlea, *Lectio profana. Confesiuni critice*, Editura Eurostampa, Timișoara, 2022, p. 97-128.

Campania de presă a ziarului „Timișoara” (Redactor-șef Petru Vasile Tomoiagă). Între 20 martie 2020 și 15 aprilie 2022, pagina culturală a găzduit, săptămânal, cu rare întreruperi, comentarii la opera lui Eugen Dorcescu.

Premii, distincții (selectiv):

- Premii ale Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timișoara, pentru poezie și eseu: 1983, 1994, 2001, 2006, 2010; - Diploma de Excelență a Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniu cultural național al județului Timiș, 2002; - Diploma și Medalia „Pro cultura timisiensis”, 2002; - Premiul „Opera Omnia”, pentru întreaga creație literară, acordat de Uniunea Scriitorilor

din România, Filiala Timișoara, 23 noiembrie 2012; - Premiul de Excelență al Municipiului Timișoara, pentru întreaga creație literară, 23 noiembrie 2012; - Marele Premiu „Aurel Turcuș”, la Festivalul-concurs internațional de creație literar-artistică, educativ-științifică și religioasă „Lumină lină”, Timișoara, 14 septembrie 2015; - Premiul Special al Juriului Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România, pentru *Nirvana. Cea mai frumoasă poezie*, Ediție critică de Mirela-Ioana Borchin, 12 decembrie 2016; - Marele Premiu, „Sfântul Gheorghe”, la Festivalul internațional de poezie „Drumuri de spice”, Uzdin, Serbia, 29 iulie 2017; - Premiul de Excelență, acordat de Asociația *Geocosynus Educational Group* și de revista „Armonii culturale”, 25 decembrie 2019; - Diploma de Excelență, acordată de Societatea Literar-Artistică „Tibiscus”, Uzdin, Serbia, la aniversarea a 30 de ani de activitate a acesteia, 18 iulie 2020; Premiul Special al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Timișoara, pentru volumele *Îngerul Adâncului* și *Adam*, Ediții critice de Mirela-Ioana Dorcescu, 21 decembrie 2021; Premiul LAUDATIO PRINCEPS. Condeiu de aur, Acordat de revista „Armonii culturale”, 1 februarie 2022 etc.

- Titlul de Cetățean de Onoare al Municipiului Timișoara, acordat la 1 august 2014.

ANEXE

22 februarie 2022, ora 11. Mirela-Ioana Dorcescu descoperă, cu surpriză, și răsfoiește, atentă, manuscrisele soțului ei, Eugen Dorcescu, rânduite de acesta, cândva, în dosare, și necercetate încă.

Manuscrite:

2000

Inscripție pe apă fără stare: } →
"Îmi vei purta cenusa răitoare?" }
Contemplez ~~verzuialul~~ ^{verzuialul} trop, cum se tot pierde
în ~~orizontul~~ ^{orizontul} limpede și verde.
~~Sab. podung, mari bulboare, mari ocolari~~
~~Sab. poduri, falii limpezi, ^{stănci} ~~part~~~~
Verzuialul trop al apei ~~part~~ - a tunc
Răcorile calcarelor alpine,
~~Alina~~ ~~Alina~~ ~~Alina~~
Răsfrânge rațe, turle oglindeste,
~~Eden cu lebede și peste,~~
~~Alina~~
Alina iepluri pure, stănci curate,
Strabate - un rai, ~~lebede și peste,~~
~~Eden cu (lebede și peste)~~
Alina iepluri, roade stănci,
Alina iepluri, roade stănci, năsfată
Privirile-mi cu ochii săi de ~~ceglă~~
Și strânge-u jurul ~~pleznele~~ cățusa u.
~~Râu mormurat, îmi vei purta cenusa!~~
Tu, râu sublim, ~~(râu negătit)~~ în gădul - mi cenusa.
Dăce-l au

2000.
12000

Lăsa biserica veche,
 (comunitatea parohială) am întâlnit o
 preceasă
 care să-și găsească
 în liniștea
 întâlnit niste
 ni batini,
 ceasloavele-u miori.
 asa,
 preceasă,

Secțiile de
 analistu-
 de a reda
 tului in
 percepe
 in-
 pen-

inot
 nu
 cu telegi
 in fine
 tot
 ale
 atat
 para
 nici
 mi
 para
 uit
 cup
 in

Seara de octombrie. In
 manastire
 se-aude toaca, ard
 lumânari în cimitire.
 Se-aud cântări din
 biserică, se aude pastie
 e pace, e Dounell,
 suntem noi, ~~chibie~~ în
 nazind spre divina-i
 chibie.
 Cine altcineva fecat
 Sânge-mi via?
 soțete sa via?
 îl asult. Rugăciune
 mea sunt eu însami
 E Jora

Eu însuși? Tu? Ceilalți mi
Ducându-wă dau ^{deoparte} tot mai ^{tară} tare
Desprins de tot ^{și pe moarte,} ce ^{pare} ~~le~~
De lucruri becatore și veteze.

O vâine. Un pahar cu apă. Tată
Ce vea fântă mea ^{abstrăta.}
Tar durul te-nconșară, te-n-
Atins abia de ^{conșară,} aripa-ti, ușoară.

Sunt mai legat de ierburii și
Decât de-nțez ^{furnici} încarnal de
aici.

~~O umbră-n țări,~~ o antilyă gna
departe-n țări, care
și lasă umbră-n care
tremări tu.

27X '98

Eforcerca

Te sînt în Φ rînea mea
adeseori,
ca pe-o furtună
bruscă de fiori
~~pe mîi preschimbă~~
~~faptă preschimbă hoitul~~
~~hoi~~
Schimbîndu-^{te} mîi din
hoitul care sînt
în robal păcătoș al
unui sfînt.
Un rob umil, ^{ala vîndu-te,} ~~un rob~~
~~totuși~~ smerit.
~~Și reînchînat~~ de fericit.
Un rob re-^{re-}chînat

Eforcescu

25 X 1978

Dimineață-nsoită. Octombrie
și duce
razele și în cruce în
cruce.
limitivul e-o mare de
soare.
Fericit de cel care
moare.
Acela a trecut și de
râu și de bine.
El și nu mai e singur.
Acelaltă - și numai
acela - e' veșnică cu tine.

25 X 1998

Eforcescu

In tana ce-a apucat a nimanui
 Planangii - in parca - n casa pe satul
 E-na joc - inlepta comedie
 Cu nume - Democratie!
 Dar ni ce-a fost candva a fost Pestul
 Pe-Atunci tronul nu niger prea satul
 Trona pe daga tromon, lausa ele,
 Catiua satul facandu-i ternele.
 Tu, cel storn, vai mai ing,
 La mare de partare, cul oranda,
 Multimea figurata ni plananda
 Jucea in beza, si a simon
 Si-acea era tot Democratie.
 Tu, cel storn, vai mai ingadui
 Democratie Democrati?
 Cat de gre mine, ies din valmasag,
 La umbra crucii tale ma retin,
 Cu ochii spre celesta-myatate,
 Cuvant vajan acest "Democratie".

4-5 XI '98

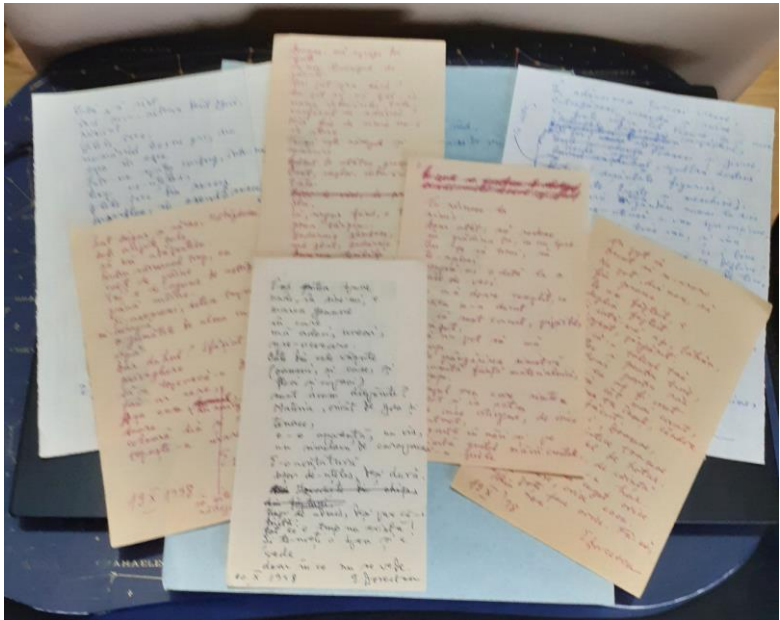
Epocescu

si-n remerincia de klasa,

dem. ucigi, avca
 i adanc si vai bine,
 u-i framoz nicalen si
 ridine.

sercii, e
 e pace, e
 suntem noi,
 dintr-un
 nazind
 chibic.
 Cine altca
 Danga-m
 Joyete
 Il ascu
 mea sun

19 X '98

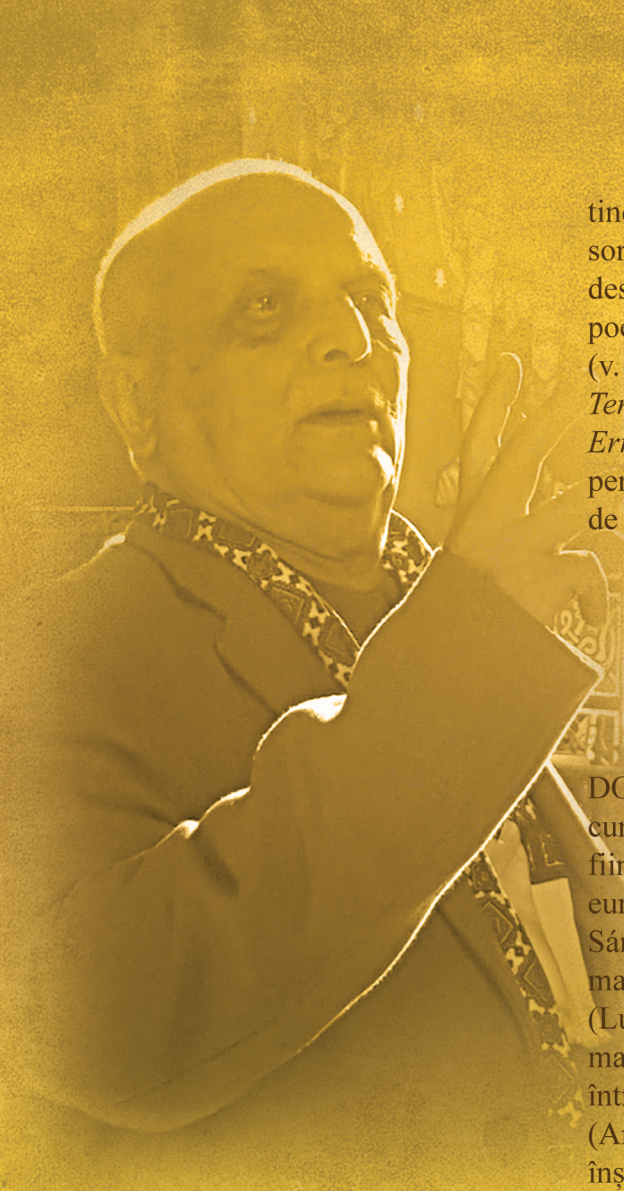

Eugen Dorcescu, 3 mai 2022.
Fotografie de Anișoara-Violeta Cîra.

CUPRINS

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI (Mirela-Ioana Dorcescu) ..	7
PSALMI	13
Prolog	15
1 – 111	17
Epilog	131
ALTE POEME	133
Ermitaj	135
Visul sacru	136
Aproapele	137
Zefirul	138
Postfață: EUGEN DORCESCU, OPT DECENII DE EXISTENȚĂ (Florin-Corneliu Popovici)	139
BIOBIBLIOGRAFIE - EUGEN DORCESCU	145
ANEXE	151

„Poetul EUGEN DORCESCU tinde, mai ales prin lirica sa de sorginte metafizică, mistică, la o deschidere spre motivele marii poezii, spre perfecțiunea poemului (v. *Absența, Adam, Ioanitul, Templierul, Montségur, Visul sacru, Ermitaj, Aproapele, Acela Care e...*), perfecțiune nu numai formală, ci și de esență și expresivă”.

LIVIU PETRU BERCEA

„Să precizăm că EUGEN DORCESCU este un scriitor cunoscut în spațiul literar hispanic, fiind considerat când «un poet european» (Rosa Lentini, Andrés Sánchez Robayna), când «cel mai mare dintre poeții români în viață» (Luis León Barreto), ba chiar un mare poet al modernității, încadrabil într-o «tradiție a sublimului» (Andrés Sánchez Robayna)... Noi înșine observăm, mai de mult, că avem a face cu un poet «de linie înaltă», conform unei clasificări a lui Lucian Blaga, pentru care opta însuși autorul *Nebănuitelor trepte*”.

ZENOVIE CÂRLUGEA

ISBN 978-606-32-1177-5